

Tacats de sang

Ferran Martínez

Maria Carme Vidiella

TACATS DE SANG

Ferran Martínez
Maria Carme Vidiella

Primera edició: **Febrer 2022**

Disseny de la coberta: *Ferran Martínez*

Disseny del mapa: *Ferran Martínez*

Fotografia de la portada: *Kim Rehnman-pixabay* (llicència lliure)

Imatge de la contraportada: *Clker-Free-Vector-Images-pixabay* (llicència lliure)

Imprès: Folch Graf S.L. - Barcelona

Tacats de sang © 2022 by Ferran Martínez and Maria Carme Vidiella is licensed under
Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International.

To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

Us presentem aquesta novel·la curta feta amb molta il·lusió i íntegrament per internet.

Què vol dir això? Doncs que els autors ens coneixem per Twitter, a poc a poc fem amistat i un dia decidim que podem llançar-nos a la piscina i escriure novel·la negra.

Per WhatsApp i el Google Docs ho preparem tot per escriure aquesta òpera prima a quatre mans.

Esperem que gaudiu de la novel·la, tant o més que nosaltres fent-la.

Maria Carme Vidiella
(Montbrió del Camp, 1948)

Filòloga. Mestra. Trajectòria professional que comença en un poblet de cinquanta-dos habitants de la Conca de Barberà i acaba a la ciutat de Barcelona. Lectora entusiasta de novel·la negra, nòrdica sobretot. Sempre li ha agradat escriure.

Ferran Martínez
(Barcelona, 1975)

Informàtic. Des de ben petit li agrada crear històries i després de molt esforç i superar adversitats personals, escriu aquesta novel·la per diversió. Aficionat a l'astronomia, a la fotografia i al joc del GO.

*"Qui es deixa portar per la venjança i es pren la justícia
pel seu compte, difícilment coneix el seu límit".*

(Richelle Mead)

Capítol 1

Misteri

La senyora Remei està inquieta. Mentre mira la pel·lícula "Matar un rossinyol" no pot deixar de pensar en els seus veïns. Són una parella gran, que viuen dues cases més enllà. Ell camina amb l'ajuda d'un bastó i ella té dolor crònic a l'esquena, però cada dia a mig matí van cap a la plaça, s'asseuen en un banc i prenen el sol de tardor mentre fan petar la xerrada. Quan passen per davant de casa seva sempre se saluden.

- Què, com anem? - diu la Remei.
- Bé, anar fent...
- Toca cuidar-se.
- Sí, ja ho fem, ja.
- Passi-ho bé!
- Adeu, Remei!

Avui dimecres fa tres dies que no els veu. Ha anat a casa d'ells, ha trucat al timbre i no han contestat.

Quan el seu marit en Pau arriba, la Remei li explica:

- Pau, escolta. En Ramon i la Vicenta no els he vist des de diumenge. Potser no es troben bé, potser els ha passat alguna cosa.

En Pau hi treu importància.

- No t'amoïnis, el fill els ve a veure de tant en tant.
- Però és que he anat a casa seva i no contesten.
- Ja saps que la casa és molt gran, potser no han arribat a temps a la porta.

La Remei i el seu marit viuen a Vila Quadrenys, on tenen una floristeria. En Pau treballava en una fàbrica de teixits a Vallroca, feia el mante-

niment dels telers, però va tenir un infart i els metges li van aconsellar canviar de feina. En Pau s'ocupa dels comptes i la Remei de la botiga; han contractat un noi jove, en Jaume, de vint anys, que els ajuda.

Vila Quadrenys és un poble petit, tranquil, envoltat de boscos, té pocs més de 800 habitants. Tothom es coneix. Està ben comunicat, per una banda té la carretera principal C-72 i a uns cinc-cents metres hi ha l'estació de la línia de ferrocarril Ordeig-Figueró. A l'estiu s'omple d'estiuejants que venen a fer senderisme.

Vallroca, en canvi, té prop de 6.500 habitants, és la capital de la comarca, una població dinàmica, amb molta activitat cultural.

La Remei ho deixa estar en un primer moment, però no està tranquil·la. Finalment es decideix a trucar a la policia.

A la comissaria de Bellroig, el poble que limita amb Vila Quadrenys, hi ha poca activitat, són les quatre de la tarda.

A recepció hi ha la Mireia Grau. En aquell moment sona el telèfon.

- Policia de Bellroig, digui.
- Bona tarda. Soc la Remei Gustems. Visc a Vila Quadrenys.
- Digui, Remei, què li passa?
- Miri, prop de casa viuen uns veïns molt vellets i fa tres dies que no els veig. He anat a casa seva i he trucat a la porta, però no contesten. Em fan patir.
- Tres dies és preocupant. Enviarem un cotxe patrulla a fer-hi una ullada. Digui'm l'adreça.
- Sí, és al carrer Boters número 12. A Vila Quadrenys.
- D'acord, l'avisarem quan sapiguem alguna cosa.
- Gràcies, molt amables.

Arriba una patrulla i s'atura davant de la casa. És una casa gran, de tres plantes, envoltada de jardí, totes les cases del carrer s'assemblen, és un carrer nou, per la part del darrere hi ha camps.

La parella de policies empenyen la porta del jardí, no està tancada, truquen al timbre, no contesten ni se sent cap soroll, miren per la finestra que hi ha al costat de la porta, però tot està molt fosc. Se-gueixen la paret i a la part del darrere hi ha una altra porta, està mig oberta, criden:

- Que hi ha algú?
- Som la policia. Entrem!

No contesten, no se sent res, entren amb precaució. Travessen una entrada i arriben al menjador. Es queden parats a la porta, és una escena esgarrifosa, els dos avis estan lligats en unes cadires, caiguts a terra de costat, tenen moltes punyalades i els ganivets clavats al cos, estan coberts de sang. Hi ha esquitxades de sang per terra i les parets, al sostre hi ha pintada una creu vermella. No han vist mai una cosa així. Avisen a comissaria, estan trasbalsats. Surten, posen una cinta policial al voltant de la finca i es queden vigilant.

A la comissaria de Bellroig l'inspector en cap d'homicidis és en Valentí Fonollosa. És una comissaria petita. Està en una zona rural, de pobles petits. Quan li han donat la notícia, a l'inspector Fonollosa li ha semblat increïble que això hagués passat a la seva jurisdicció. Dirigirà la investigació. És un bon policia.

Té 34 anys. És policia des de fa vuit anys. És de Barcelona, tenia parella, ella era arquitecte però la relació es va trencar. Al cap de poc va començar a sortir amb una companya policia, la Júlia Vilaplana, va durar poc, ella volia llibertat i ell volia comprometre's. Llavors va decidir fer un canvi i anar a viure a un poble, envoltat de natura, sense l'estrès de la ciutat. Bellroig li va agradar i va demanar el trasllat a la comissaria del poble. Es va comprar un pis modest al barri de l'Eixample, per ell sol ja era suficient. Està molt satisfet de la seva decisió. Tenen pocs incidents, algun robatori, alguna baralla les nits del cap de setmana, però res de més gravetat.

Avui tenia el dia lliure i quan l'han avisat es preparava per jugar un partit de bàsquet amb uns amics, al poliesportiu del poble.

Tots els de la colla són aficionats al bàsquet i a les motos de gran ci-

lindrada. En Valentí té una Honda CBR de 900 cc. I de tant en tant lloguen la pista de fórmula 1 per fer curses.

Quan ha rebut l'avís ha reaccionat al moment. Ha comunicat a la Central que tots els policies vagin a Vila Quadrenys, que només un es quedi a la comissaria.

L'escena que s'ha trobat a la casa li ha semblat d'una pel·lícula de terror. Ha dit a la sotsinspectora Susanna Baggio que s'ocupi d'avisar el jutge de guàrdia, el metge forense i la científica.

La senyora Baggio fa dotze anys que és inspectora. Té 42 anys. Ha passat recentment pel tràngol d'una separació no volguda i s'està recuperant, la feina és una bona teràpia. Prové d'una família de policies, avi, pare i dos germans. No es pensava ningú que ella també ho seria, però va deixar els estudis de Dret i va demanar l'ingrés a l'escola de policia. Ha passat per dues comissaries abans d'arribar a Belloig, on té el càrrec de sotsinspectora. La relació amb el seu cap, l'inspector Fonollosa és correcta, però no cordial. Hi ha entre ells una tensió mal resolta, va tenir una decepció quan va arribar en Fonollosa i li van donar el càrrec d'inspector en cap en lloc d'ella. Però a l'hora de la feina són grans professionals i poden treballar en col·laboració. Com tothom a la comissaria, està volcada en la investigació dels assassinats del poble de Vila Quadrenys.

La policia s'ha trobat dues persones indefenses assassinades a casa seva. Per la quantitat de punyalades que han rebut es veu que hi havia molta ràbia acumulada. Estan indignats, treballaran sense descans fins a trobar els culpables. Podria semblar un robatori que ha acabat malament, però s'han endut poca cosa, el que han trobat als calaixos del dormitori, l'acarnissament fa pensar en un altre motiu. El més inquietant és la creu vermella del sostre. Totes les hipòtesis estan obertes.

Han de comunicar-ho a la família. Fonollosa demana per la senyora que ha avisat la policia. La Sra. Remei li explica qui són i que tenen un fill. Immediatament reclama a la Central que busquin el telèfon d'en Genís Vallès. Al seu company Siro Domínguez li encarrega la feina feixuga de comunicar-li la terrible notícia.

En Siro té 45 anys, és baix, un pèl calb. Té un aspecte descuidat, però en realitat és un bon policia. Sempre ha viscut a Bellroig, els pares eren pagesos i les terres les van deixar al germà gran, seguint la tradició de l'hereu. D'adolescent va descobrir que li agradaria ser policia i quan va tenir l'edat va entrar a l'acadèmia. A la comissaria s'hi sent còmode, té bona relació amb tothom i al poble està ben considerat. És un policia empàtic amb la gent. Encara que el pas del temps li ha endurit la pell, avui serà especialment difícil parlar amb el fill de les víctimes. El senyor Vallès arriba d'un viatge de treball a Berlín. Prova de trucar-li.

És a l'aeroport, en Genís en un primer moment no entén el que li diuen, ho ha de fer repetir.

- Senyor Vallès, em sent? Necessitem urgentment parlar amb vostè, vingui a Vila Quadrenys el més aviat possible.

Quan pregunta el motiu, li diu que li explicaran quan arribi.

En Siro té experiència en comunicar males notícies i sap que per telèfon i amb un viatge llarg pel mig, no és el més prudent, per això no li ha volgut dir res, és millor cara a cara.

D'una revolada va a recollir el cotxe que va deixar a l'aparcament. Va cap al poble, dins el cotxe fa tot de suposicions, cap de bona, al poble hi té els pares i el fill. Distret, quasi s'encasta amb el cotxe del davant, ha de fer un esforç per concentrar-se en la conducció.

Genís Vallès és un empresari d'èxit, té una empresa paperera, Papers Varosa, heretada del seu oncle Salvador Roca. Amb la crisi va haver d'associar-se amb la multinacional IFL, International Forestalia Limited i ara és una empresa sòlida. La vida personal se li va complicar quan fa tres anys va morir la seva dona de càncer, van ser uns mesos terribles. Té un nen de deu anys, en Joel, i se n'ha sortit prou bé, una noia s'ocupa del nen els dies que treballa, hi pot confiar. Els caps de setmana els passa amb el nen i algun altre el porta a casa dels seus pares. Els pares l'han ajudat molt i estan molt units.

Aquests dies el Joel estava amb els avis mentre ell era de viatge.

Ja són grans, estan jubilats. El pare, Ramon Vallès, era jutge, la mare, Vicenta Roca, mestra. Sempre han viscut a Vila Quadrenys i treballat a prop, el pare al jutjat de Vallroca i la mare a pobles del voltant. Fan una vida molt tranquil·la, es van fent grans però encara poden viure independents, sense ajuda.

Davant del portal número 12 del carrer Boters hi ha un gran enrenou. Ambulància, policies, el jutge, ara arriben més policies amb granotes blanques i guants blancs.

Sembla que tot el poble sigui al carrer. La gent s'ho mira des de darre-re el cordó policial i els comentaris es barregen amb la por:

- Qui ho pot haver fet?
- Són del poble de tota la vida.
- Ell era jutge.
- Podria ser algú a qui va condemnar que ha sortit de la presó.

La Sra. Remei plora i el seu home la reconforta, li passa el braç per l'espatlla, els amics la consolen com poden.

- Pobres en Ramon i la Vicenta!

Se senten més plors. Una dona, la Maria Pagès, els feia la neteja un cop per setmana i els acompanyava al metge amb el cotxe, quan el fill no podia. Està recolzada a la paret perquè té por de caure, encara tremola i li cauen les llàgrimes sense parar. Una veïna li ha portat un got d'aigua.

Un moment algú diu:

- Potser ha estat una venjança.
- Devien buscar diners, són gent important.
- Sí, el seu fill té una empresa paperera.

Mentre la policia científica fa la seva feina dins la casa, en Fonollosa posa en marxa la investigació. Encarrega a la sotsinspectora Baggio que investigui què és la creu vermella del sostre. Dos policies van casa per casa del carrer per preguntar als veïns si han vist o sentit alguna cosa.

Arriba l'alcalde, Martí Juvé, es presenta davant Fonollosa i li ofereix l'ajuda que necessiti. L'inspector li demana poder disposar d'un local, ja que al poble no hi ha comissaria de policia. L'alcalde truca l'agutzil i li diu que prepari el local que hi ha a la planta baixa de l'ajuntament.

L'inspector pregunta per les persones que es relacionaven amb els avis, li diu que parlaven amb tothom, però amb ningú de manera especial, sap que una dona els ajudava amb la neteja. En Fonollosa hi vol parlar, l'han vista allà mateix, al carrer.

Mitja hora més tard l'alcalde rep l'avís que ja poden utilitzar el local de l'ajuntament, acompanya en Fonollosa fins al lloc, és un local prou ampli, amb una taula i unes cadires.

Envia a buscar la Maria Pagès, està plorosa i molt espantada. L'inspector la vol tranquil·litzar, li ha de fer unes preguntes.

Es queden sols, tanquen la porta, l'inspector fa seure la Maria a un cantó de la taula i ell s'asseu enfront. Treu una gravadora.

- Entrevista a la senyora Maria Pagès. Són les 17:30 hores.
Digui'm, quina era la seva relació amb els senyors Vallès?
- M'haurà de perdonar, que estic molt nerviosa.
- No es preocupi, contesti les preguntes amb calma.
- Doncs jo anava a casa seva cada divendres al matí per fer la neteja de la casa.
- I els hi anava a comprar també?
- No, s'ho feien portar del súper.
- Feia alguna cosa més per ells?
- Sí, els acompanyava al metge.
- Va notar algun canvi divendres passat?
- No, tot era com sempre.
- Reben moltes visites els senyors Vallès?
- No, només el seu fill de tant en tant.

- Hem trobat la porta del darrere de la casa oberta, és normal?
- No, no, sempre estava tancada.
- alguna cosa més que em pugui dir?
- No senyor.
- Moltes gràcies, senyora Pagès.

De la conversa n'extreu un detall important i és que la porta del darrere sempre es tancava, segurament els assassins hauran fugit per allí.

Arriben els policies que han preguntat pel veïnat, però no ha servit de res, ningú no ha pogut donar cap informació. És decebedor.

Els envia a investigar tota la part del darrere de la casa, si hi ha senyals d'algun vehicle.

I a un altre policia a buscar la Sra. Remei.

Entra acompanyada del seu marit, en Pau. Els fa seure a tots dos i engega la gravadora.

- Entrevista a la senyora Remei Gustems i el senyor Pau Viladiu. Són les 17:50 hores.
- Quina relació tenien amb els difunts?

La Remei no pot evitar un plor.

- Eren els nostres veïns, cada dia passaven per davant de casa i ens saludàvem.
- Vostè ha avisat la policia. Per què?
- Feia tres dies que no en sabia res i em feien patir.
- Es veien cada dia?
- Sí, pràcticament.
- Està bé, sap si algú els volia fer mal?
- Crec que algun jove els increpava per l'empresa paperera del seu fill.

- Algú del poble?
- No, era a l'estiu, quan hi ha molt moviment de gent.
- D'acord, moltes gràcies. Se'n poden anar.

Hauran d'investigar a fons això de l'empresa del fill, sembla que hi ha algun problema.

Capítol 2

En xoc!

Un cotxe esportiu arriba tan ràpid que quan s'atura els pneumàtics grinyolen. És un Toyota Supra vermell. Obre la porta amb rapidesa un home de 44 anys, està blanc com el paper, pregunta pel seu fill Joel. Els policies se'l miren estranyats.

- Senyor, on va? No pot passar! És l'escena d'un crim.
- Un crim!? Soc en Genís Vallès. M'han trucat vostès, però no m'han explicat res.

Li tremola la veu. Criden al policia Domínguez.

- Senyor Vallès, he parlat jo abans amb vostè. Segui, si us plau.
Li he de donar una mala notícia, no sé com dir-li això, els seus pares han estat assassinats.
- Què diu? Assassinats? I el meu fill?
- Un nen, diu? No n'hem vist cap de nen.
- El meu fill! En Joel! Diumenge a la tarda el vaig deixar amb els avis.

Immediatament avisen l'inspector Fonollosa. De cop tothom s'ha posat nerviós, li pregunten l'edat del nen.

- Deu anys! - crida.

En Fonollosa veu com tot s'ha complicat. Ara la prioritat és trobar el nen.

Els policies entren a la casa, escorcollen cada racó i després de remenar-ho tot es donen per vençuts. Allà no hi ha cap nen.

En Fonollosa s'acosta a la gent que mira l'escena.

- Algú ha vist el nen que estava amb els avis?
- Diumenge a la tarda va venir a comprar berenar - diu la fornera.

- I no l'ha vist més?
- No, ja no ha tornat.

Un nen diu que va jugar amb ells un partit de futbol. Però que ja no ha contestat els missatges.

L'inspector es posa en contacte amb la Central.

- Central, tenim un 114! Nen de deu anys desaparegut o potser segrestat. Necessitem reforços.

Després s'acosta al pare i li diu que no han trobat el nen dins la casa, que sortiran a buscar-lo. El pare es desespera.

L'inspector avisa la Central que facin venir un psicòleg. Mentrestant, porten la farmaciola i li donen un ansiolític i un got d'aigua. Li ofereixen una manta, li ha agafat fred.

- Moltes gràcies.

El pare està assegut capcot mirant a terra, està desolat. Al cap de mitja hora arriba la Laia Duran, és la psicòloga que esperaven. Se li acosta, s'asseu al costat i intenta parlar-hi.

La policia científica fa la seva feina a l'escena del crim. Encara que no és definitiu, el forense diu que fa entre 48 i 72 hores que són morts, però ho confirmarà l'autòpsia.

L'inspector Fonollosa s'acosta al pare:

- Senyor Vallès, vingui amb mi, li he de fer unes preguntes.

El porta al local de l'ajuntament. El deixa acompanyat de la psicòloga i ell va a preparar la recerca del nen.

La Central ha demanat reforços a la comissaria de Vallroca. Dos cotxes patrulla s'uniran als policies que hi ha a Vila Quadrenys. Posen les sirenes i arriben ràpidament. Baixen dels cotxes i es reuneixen amb els altres que els esperen impacients. L'inspector Fonollosa els explica la situació. S'ha d'organitzar un operatiu per buscar el nen, potser es va poder escapar dels assassins i ara està desorientat. Podria ser que estigués amagat en algun lloc del poble o al bosc.

Immediatament munten quatre grups de recerca formats per policies i veïns. S'hi afegeix molta gent, tothom vol ajudar. Surten de la plaça, buscaran pel poble i pels afores. Porten llanternes o la llum dels mòbils perquè ja és fosc, també hi ha dos gossos-policia de suport.

En Fonollosa ha de parlar amb el pare. Torna al local.

- Genís, m'ha d'explicar tot el referent al Joel. Sé que és un moment molt dur, però el que ens pugui dir ens ajudarà molt.

S'asseuen al voltant de la taula. Posa en marxa la gravadora.

- Entrevista al senyor Genís Vallès. Són les 18.40 hores.
- Vostè ha arribat de Berlín aquesta tarda i va deixar el seu fill a casa els avis, és correcte?

A en Genís li tremola la veu.

- Sí, havia de ser a Berlín de dilluns fins avui, per negocis, i com he fet altres vegades, vaig deixar el nen amb els avis. A més, ell tenia festa a l'escola aquests dies. El vaig portar diumenge a la tarda perquè dilluns a les sis del matí ja havia de ser a l'aeroport.
- Quina hora era?
- Eren prop de les cinc. En Joel té amics al poble, perquè des de petit hi ha passat els estius, i a les cinc havia quedat per jugar un partit de futbol al poliesportiu.
- Continui.
- Els avis són grans i no estan gaire bé de salut, però en Joel s'hi troba molt bé amb ells, i li porto sovint. El van rebre a la porta i jo em vaig acomiadar i me'n vaig tornar a Bellroig.
- I no hi ha parlat aquests tres dies?
- Li explicaré un fet molt estrany, dilluns i dimarts a la tarda em va enviar un missatge pel mòbil per dir-me que a casa els avis hi havia poca cobertura i no hi vaig poder parlar. I avui al matí l'he trucat per dir-li a quina hora vindria a buscar-lo i no m'ha agafat el telèfon.

- I no s'ha preocupat?
- Sí, però com que avui ja arribava, he pensat que ja ho aclariria.
- Té enemics, senyor Vallès?
- Bé, ens han fet pintades a la fàbrica. Res més.
- Per quina raó?
- És una indústria paperera i ens acusen de talar arbres sense control.
- Així serà algun grup ecologista.
- Segurament, però mai han passat d'aquí, només pintades.
- D'acord, ho investigarem. El deixo descansar. Si necessita alguna cosa ho demana a la Laia.
- Sí. L'han de trobar!
- Sí, ja ho veurà.

La conversa li fa pensar que els responsables poden ser un grup d'activistes ecologistes. Normalment són pacífics, aquests s'haurien radicalitzat. Potser la creu vermella al sostre és un senyal que els identifica. De totes maneres és estrany tan acarnissament amb els avis. I la desaparició del nen, amb aquests missatges estranys, serien capaços de raptar-lo? És una possibilitat. Cal esperar el resultat de la recerca.

Torna al carrer Boters.

Demana per la fornera. Li pregunta si va veure algú estrany pel poble, algú que seguí els nens. No va veure ningú. Després pregunta per l'amic que el va acompanyar al forn. Ella l'avisarà, és al carrer com tothom. La segueix i demana al nen i els seus pares que vagin amb ell, que hi vol parlar. S'allunyen de la gent. El nen no va veure ningú sospitos, van acabar el partit, van deixar els altres nens i van anar a buscar el berenar. Van estar per la plaça i quan es va fer fosc cadascú va anar a casa seva.

- I més tard hi vas parlar?

- Després de sopar jugàvem a un joc online, però ell es va desconectar sense avisar i ja no hi vaig poder parlar.
- Saps quina hora era?
- Em sembla que a prop de les deu.
- D'acord, moltes gràcies. Se'n poden anar.
- Pobre Joel! On deu ser?- diu la mare.
- No s'amoïnin, el trobarem.

El venen a buscar els policies que investiguen el vehicle. Li ensenyen unes roderes que han trobat just darrere la casa i que s'allunyen pel camí de terra. Fa fotografies, investigaran de quin vehicle es tracta, si porta els pneumàtics originals l'identificaran.

De cop en Genís es mira el mòbil, li ha arribat un missatge de text, i és un missatge inquietant.

La psicòloga li pregunta:

- Va tot bé?
- Sí, la feina, ja sap...

Se'l torna a mirar i el llegeix detingudament... no se'n sap avenir. Li diuen que tenen el seu fill, que si el vol tornar a veure no parli amb la policia i contacti amb una investigadora privada, Júlia Vilaplana. Que si no obeeix mataran el nen. Sent que se li para el cor. No sap què ha de fer, però ha de dissimular perquè té la psicòloga al costat. Està molt espantat, tenia l'esperança que el trobessin sa i estalvi, i ara sap que està segrestat. Voldria dir-li a l'inspector, li ha semblat una persona competent, però no s'atreveix. Farà el que li diuen, parlarà primer amb aquesta investigadora, encara que no entén res.

Ha de desfer-se de la psicòloga per fer la trucada. Al carrer del costat hi ha el bar El Mos, li diu que fa hores que no ha menjat res, que està bé, que va al bar i torna. La psicòloga el mira amb desconfiança, però no s'atreveix a acompanyar-lo, potser necessita estar sol.

En Genís Vallès va cap al bar. No hi ha clients, només l'amo darrere la

barra, i el cambrer. Quan entra s'adona que han callat de cop, segurament parlaven del que ha passat. No vol que li preguntin res, per això s'asseu a la taula del racó. Truca al número que li han donat, però la Júlia Vilaplana no agafa el telèfon, es desespera, li deixa un missatge de veu.

De cop entren dos nois, se li acosten i es presenten com a periodistes. En Genís té un ensurt, no hi vol parlar, els diu que marxin, però ells insisteixen:

- Sap qui voldria matar els seus pares?
- On pensa que pot ser el seu fill?

El cambrer el ve a ajudar, els empeny perquè surtin del bar.

Se li acosta, és àrbitre de futbol i entrena els nanos els caps de setmana. Coneix el Joel.

- Vol prendre quelcom?
- No, ja marxava. Gràcies.
- Trobaran el Joel, ja ho veurà.
- Gràcies.

Se'n torna amb la psicòloga. En Genís hauria anat en un grup de recerca, ara ja no té sentit. Necessita parlar amb la investigadora, però no pot insistir a trucar-li, no està sol.

Els nervis se'l mengien.

Han passat tres hores i malgrat els esforços no han trobat el nen. El bosc de tardor està ple de fullaraca, l'han remenat buscant qualsevol indici. Els gossos-polícia anaven al davant i no han ensumat cap rastre del nen. S'ha fet tard, han hagut de parar, però l'endemà hi tornaran quan claregi el dia. L'inspector Fonollosa veu difícil que el trobin, cada vegada pensa més en la possibilitat d'un segrest. Sembla estrany que fugís de la casa a aquella hora de la nit i no se l'hagi vist enlloc, hauria anat a casa d'algun amic segurament. I ja fa tres dies que va desaparèixer.

Ha avisat la sotsinspectora Susanna Baggio que a primera hora vagi a demanar al jutge autorització per intervenir el mòbil del pare.

Vol saber si rep alguna trucada, però tampoc no el pot descartar com a sospitós.

L'inspector li explica al Genís el fracàs de la recerca i que no es rendeixen.

- Estigui pendent del telèfon, també hi ha la possibilitat que l'hagin raptat - li diu en acomiadar-se.

El jutge ha donat permís per a l'aixecament dels cadàvers i els han traslladat a l'institut anatòmic forense per fer les autòpsies. Tothom plega, continuaran l'endemà. L'inspector Fonollosa també torna a casa. Mentre es prepara el sopar rep una trucada de la Laia Duran, la psicòloga. Li vol comentar un fet estrany. Mentre era amb en Genís Vallès li ha arribat un missatge al mòbil i s'ha posat molt nerviós, fins i tot ha buscat una excusa per allunyar-se d'ella. Li dona les gràcies, diu que se n'ocuparà. Demà preguntará al senyor Vallès el contingut del missatge.

L'alcalde de Vila Quadrenys, Martí Juvé, ha ofert al Genís que vagi a dormir a casa seva. Al poble no hi ha hotel, només un alberg que està tancat fora de temporada. Ell ha acceptat perquè no té esma de decidir res.

La família l'ha fet seure a sopar amb ells, però gairebé no ha menjat. Prefereix anar a l'habitació. De cop li arriba una trucada al mòbil, és el número de la Júlia Vilaplana. Despenja ràpidament.

Capítol 3

Investigadora Vivaldi

La Júlia Vilaplana és investigadora privada. Viu a Barcelona, al barri de la Vila Olímpica, al carrer Vidiella. És un pis que es va comprar fa anys, hi entra el sol gairebé tot el dia i li agrada que sigui tan a prop del mar. Té 32 anys. És guapa, alta i prima, atlètica. Els cabells negres els porta llargs, normalment recollits en una cua o un monyo. Li agrada vestir bé, porta sabates de taló ben alt sempre que pot, i al cotxe hi porta unes botes camperes per si les necessita en les investigacions. Sempre surt de casa maquillada, però discreta. Quan és a Barcelona cada matí a primera hora surt a córrer, arriba a la platja, fa uns estiraments i torna a casa. Una vegada va tenir un ensurt, a aquella hora els carrers estan deserts, de cop es va adonar que algú corria darrere seu. Va provar de córrer més ràpid, però el seu perseguidor no afluixava. No tenia res per defensar-se i va pensar que l'única sortida era plantar cara, va parar, es va girar, l'home se li abraonar, ell tenia més força i ella era més àgil, va rebre un cop a la panxa però va poder agafar-lo pel coll i donar-li un bon cop de genoll. Va fugir. Ara sempre porta una pistola petita dissimulada a la cama.

El seu pare és advocat i la mare metgessa. Mai li ha faltat de res, va anar a una bona escola. Tot va anar malament quan va dir que volia ser policia. No la van poder convèncer que ho deixés estar. El seu germà tampoc ho va entendre. Ara la relació amb la família és freda, va empitjorar més quan va haver de deixar la policia perquè consumia cocaïna. L'ara inspector Fonollosa era el seu company, havien coincidit a la comissaria de Miravent. Sabia el problema que tenia i la va convèncer que deixés el Cos abans no fos massa tard, temia que en algun moment algú o ell mateix es veiés obligat a informar els superiors. Era una bona detectiu. En deixar la policia va fer teràpia per combatre la seva addicció, però encara no està rehabilitada del tot. És una dona intel·ligent, es va reinventar, va fer els estudis de detectiu privat.

Té un cas entre mans. Al matí ha marxat de Barcelona. Quan tancava la porta del pis ha sortit la veïna, la senyora Virtudes, l'ha cridat i li ha demanat que entrés un moment. El Biscuit, el gosset, ja la coneix, és petitó, un terrier, s'ha deixat acariciar el caparró.

La veïna li ha donat un tàper amb una fideuà que hi canten els àngels i un altre amb albergínies farcides. Sap que no cuina gaire, i sempre li diu que ha de menjar bé. Són bones amigues.

Ha baixat al pàrquing i ha pujat al cotxe, un Volvo XC90. Li agrada conduir. Va fins al poble La Vall de Garal, hi viuen els pares, però avui no els veurà, va a la masia que té als afores del poble, a tocar del bosc, on es refugia quan en una investigació li costa de treure'n l'entrellat. Allà res la distreu.

Ara el bosc està preciós, els colors grocs, taronges, vermells... de la tardor. Al lluny es veu la muntanya Pelada, aviat estarà nevada i llavors al poble hi arribarà un vent gelat.

Està estirada al terra del menjador, damunt la catifa blanca de pèl llarg, amb uns quants coixins sobre els quals descansa el cap. Mira al sostre amb la mirada perduda. Llum tènue. Al tocadiscos sonen Les Quatre Estacions de Vivaldi, a tot volum. L'ajuda a concentrar-se. De fet, al Cos de policia li deien la Vivaldi, per l'afició que té per aquest compositor. Deixa el mòbil en silenci, no vol que la distreguin quan és a la recta final d'un cas difícil.

De cop i volta obre els ulls, s'aixeca ràpida i es mira les fotos. Ja ho té! El gerent de la botiga fa xantatge a l'encarregada del magatzem. Ja té les proves que l'incriminen. Tot encaixa.

Ha de redactar l'informe per al client. És el que menys li agrada de la feina. Si guanyés més diners contractaria una secretària. Té una ajudant, l'Estela Pons, li diuen l'Stardust, és una hacker molt bona. Però l'informe l'ha de fer ella.

Obre el portàtil, ordena les fotos damunt la taula.

Té mig gram de coca esperant, però prefereix preparar-se un gimlet, vodka amb llimona i gel. Vivaldi continua sonant al màxim de decibels.

Es concentra en l'informe. Ja fa mitja hora que hi treballa i encara no l'ha acabat.

Farà un descans. Va a la nevera a buscar glaçons, de passada mira el mòbil i veu que té un missatge de veu, d'un tal Genís Vallès. No el reconeix. Posa la veu al mòbil i escolta el missatge.

- Senyora Júlia Vilaplana? Soc en Genís Vallès. Estic desesperat! Han assassinat els meus pares i al meu fill Joel l'han segrestat. M'han dit que si no contacto directament amb vostè el mataran. Truqui'm, si us plau!

La Júlia es queda uns segons desconcertada, però reacciona ràpidament.

Li truca, necessita que li expliqui més detalls. És una història inquietant, i el que no entén és que els segrestadors l'obliguin a contactar amb ella. Ja hi pensarà més endavant.

- Genís, soc la Júlia Vilaplana...
- Hola Júlia, sort que la localitzo.
- Intenti calmar-se. Jo m'ocuparé de tot. Diguí'm on és.
- Soc a Vila Quadrenys, a la comarca del Serrató. Els pares vivien allà.
- Vila Quadrenys, ho conec, vaig treballar a Vallroca. No puc arribar fins demà al matí, tinc tres hores de cotxe. Però de moment no podem fer res fins que el truquin amb les exigències.
- Estic tan espantat!
- Confïi en mi. Quedem demà a les 9 del matí a la cafeteria de la benzinera del poble. Em reconeixerà perquè tindrà a la taula dos llibres vermells. Vigili de tenir sempre bateria al mòbil. I sobretot, no parli amb la policia ni amb periodistes abans que ens veiem.
- No, no! L'esperaré.

Pobre home, quin drama! I el més preocupant és la desaparició del fill - pensa la Júlia.

No li agrada gaire tornar a Vila Quadrenys, hi va viure un episodi desagradable, però no li pot negar l'ajuda.

L'informe haurà d'esperar. Això és urgent i pertorbador.

Va a la cuina, es prepara un entrepà vegetal, se'l menja mentre arreplega quatre coses i va a treure el totterreny.

L'autopista està deserta, no es creua amb ningú, són les onze de la nit. Va a uns 140 kms per hora. La Stravaganza de Vivaldi l'acompanya. Posa la ràdio per sentir les notícies. Parlen de les morts a Vila Quadrenys, però en tenen pocs detalls. Torna a posar Vivaldi.

Quan fa dues hores que condueix arriba a l'hostal El Racó. Dormirà unes hores i continuarà el camí l'endemà, més descansada. Ha d'estar al cent per cent.

Està rebentada. S'ha passat el viatge pensant en l'exigència dels segrestadors d'involucrar-la en el cas. No sap què pensar, de què la coneixen? Potser és una trampa, no sap si està en perill, però està decidida a treballar en el cas perquè pateix pel nen.

En Genís està estirat al llit i no pot dormir. Qui és aquesta Júlia Vilaplana? Per què li exigeixen que hi contacti? I si està d'acord amb els segrestadors? I el seu fill, com deu estar? Li faran passar gana? Tindrà un lloc per dormir? No pot parar de donar-hi voltes. I els seus pares, pobres, quina mort tan esgarrifosa!

Capítol 4

Activistes

El 5 de maig, la Jessica Gutt i la Mònica Julien, dues activistes anti-sistema, són a Barcelona en una protesta convocada contra la reunió del G20 que es fa a Copenhagen. Ha començat sent una manifestació no violenta, els manifestants han sortit del capdamunt del Passeig de Gràcia, han recorregut tot el passeig amb pancartes i crits però amb ordre. En arribar a Plaça Catalunya s'han fet els parlaments de les organitzacions convocants i s'ha donat per acabat l'acte.

Però un grup nombrós continua cap a les Rambles, la Jessica i la Mònica també hi són. Comencen els disturbis, corredisses, les furgonetes empenyen els manifestants Rambles avall, però a la meitat del passeig més furgons i un cordó policial tallen el pas. La Jessica va carregada amb pots de pintura i els llença a una furgoneta, baixen de cop vuit policies armats amb escopetes de foam, comencen a disparar, la gent arrossega contenidors per fer barricades per protegir-se, els encenen, un noi d'uns trenta anys treu un còctel molotov i el llença contra els escopeters, aquests esquiven l'impacte de miracle, disparen bales, és una batalla campal. Les dues noies queden acorralades entre el cordó policial i els furgons que ara baixen a tota velocitat. En Tom, el noi dels molotov, les guia cap a un carreró, però al final del carrer hi ha un furgó de la policia, les agafen i les fan pujar. El noi, que s'ha quedat enrere, continua tirant còctels molotov als furgons, un impacta a les rodes, entre corredisses amb els antdisturbis finalment l'atrapen i el porten pel carreró al furgó on retenen les noies. Van tots tres emmanillats.

- L'hem feta grossa avui... Hola, soc en Tom.

Les noies se'l miren amb curiositat.

Els fan entrar entre empentes a la comissaria, els identifiquen i els tanquen al calabós. Al segon dia passen a disposició judicial. Se'ls acusa d'agressió a l'autoritat i desordres públics. Té sort en Tom que no l'han

identificat com el que tirava els molotov. El jutge els deixa en llibertat amb càrrecs. Fora hi ha una colla de gent esperant que surtin tots els detinguts, ells són els primers. Criden, els saluden.

Van a un bar a fer unes cerveses, les dues noies i en Tom. La Jessica explica que ella i la Mònica fa temps que fan pintades i escarnis a polítics i banquers. Però que ella està cansada d'això i vol fer una acció més grossa, si estarien disposats a prendre-hi part. Que ho té tot pensat.

En Tom i la Mònica l'escolten entusiasmats, volen formar part del grup. La Jessica diu que han de ser cinc, ells tres, una hacker i algú que tingui contactes amb gent que faci "feines" per diners. En Tom diu que coneix un rus que té tractes amb gent de l'est, i la Mònica coneix una noia informàtica que els pot venir bé.

Capítol 5

Grup Zener

La Jessica està contenta, sembla que el grup es formarà.

Va tenir una infantesa difícil. Quan tenia onze anys la seva mare es va suïcidar, un dia el seu pare va arribar molt borratxo i va donar-li una pallissa molt forta a la Dolors, la seva mare. Era una cosa habitual, però aquell cop va ser pitjor. La Jessica s'hi va interposar i va rebre també els cops del pare. La seva mare no ho va aguantar més i va decidir acabar ja, tenia una depressió molt forta, es va prendre un pot ple de somnífers i es va capbussar a la banyera. No en va sortir. El seu pare llavors va abandonar la Jessica, va marxar del poble i no en va saber res més. Ella no es va enfonsar, va decidir renéixer de les cendres i es va posar de sobrenom Fènix. Un jutge va donar-li la custòdia a la seva tia Mariana Velasco, qui li va fer de mare des d'aleshores. Vivien a Vallroca. Va ser bo per a ella poder marxar de Vila Quadrenys, fora els records d'aquella casa maleïda. La seva tia tenia una filla de la mateixa edat, la Mònica Julien, també anomenada la Satànica, per la seva afició a aquestes creences. Es van fer amigues.

La Jessica ja fa temps que tenia ganes de formar un grup per fer accions contra interessos capitalistes. N'hi diria el grup Zener. L'avi matern de les dues nenes jugava amb elles a les cartes zener, unes cartes que servien per detectar fenòmens paranormals, telepatia principalment. Li agradava el nom. A la Mònica encara no li havia dit res de les seves intencions.

En Tom va parlar amb el rus que coneix i no s'ho va pensar dues vegades, que comptessin amb ell. La Mònica li va dir a la noia informàtica, també diu que sí.

Ja són cinc:

La cap del grup la Jessica, de sobrenom Fènix. Intel·ligent i decidida.

La resta de components són la Mònica Julien, cosina de la Fènix, són

de la mateixa edat, escolta black metal i té un comportament radical. Està molt unida a la Fènix.

En Tom Vivek, un ex-militar polonès que ha fugit del país, expert en explosius. El van expulsar de l'exèrcit perquè venia al mercat negre material que sustreia a la unitat. Està pendent de judici, però va poder fugir mentre el traslladaven al jutjat. Aquí hi va arribar gràcies a una amiga de la seva germana, que li deixa una habitació al seu pis. Fa feines esporàdiques, de lampista, paleta, pintor, sempre en negre perquè no té papers, però és amable i eficient i el seu nom passa de boca en boca.

L'Orel Volkov, té el pare a la presó i la mare és alcohòlica. Va arribar al país fa tres anys i manté contacte amb mafiosos russos. Va tenir una infància desgraciada, sense vincles afectius, cuidant de la mare des de ben petit. La mare el maltractava, sempre estava borratxa. Aviat va deixar d'anar a l'escola, passava més temps al carrer que a casa. Conserva amics que va fer en aquells temps, han arribat més tard que ell, tenen un taller clandestí de cotxes i fan vida al mateix local.

La Valèria Gorraiz, hacker amb tan sols 26 anys, el pare és empresari, dedicat als seus negocis deixa molt lliure la seva filla, fa la vida que vol. Disposa de diners i vol viure aventures.

És un grup heterogeni, tenen en comú la ràbia cap al sistema capitalista que provoca tanta desigualtat en la societat. La Jessica té a més una gran sensibilitat ecològica. Tots accepten el seu lideratge sense problemes.

La Jessica ja fa dies que té pensada l'acció que duran a terme. Ara toca comunicar-ho als companys. Envia un missatge xifrat als integrants del grup Zener. Els diu que es reuniran per primer cop el 20 d'octubre, a les nou del matí. Els indica el punt de trobada i com hi han d'arribar.

El lloc l'ha trobat la Mònica, és un polígon que amb la crisi ha quedat desert, solitari, allunyat de nuclis habitats. Han ocupat una nau abandonada que havia estat un escorxador. La porta d'entrada és molt gran, perquè hi puguin entrar camions. Les finestres són altes, prop del sostre. L'edifici està dividit en sales, hi ha un soterrani que els pot

ser útil. Encara pengen cadenes i ganxos del sostre. També hi ha unes grans neveres, ara sense utilitat. Tot plegat té un aspecte tètric.

Ha arribat el dia que es coneguin tots i entrar en acció. Seguint les instruccions han arribat amb bicicleta, és silenciosa i fàcil d'amagar i a més no crida l'atenció, podrien ser uns simples excursionistes.

Dins la nau hi ha una furgoneta, dues motos i dos quads. Tot comprat de segona mà, la Blackjack ha posat els diners, el seu pare li dona una paga generosa i no li controla.

S'asseuen en cercle, la Fènix parla. Són el grup Zener, els diu. Cada integrant tindrà un nom en clau i una carta zener que l'identificarà. Les reparteix: la Mònica serà la Satànica i la carta és una creu vermella de braços iguals, la Valèria serà la Blackjack i la carta un quadrat negre, l'Orel serà el Rus i la carta una estrella de cinc puntes groga, en Tom serà l'Explosius i la carta un cercle vermell. Ella és la Fènix i la seva carta és una onada blava. Quan facin una acció, hi deixaran un símbol de les cartes.

És hora d'explicar-los els detalls del pla i la tasca que correspon a cadascun. Tots estan delerosos de saber-ho.

Capítol 6

Tacats de sang

Diumenge a la tarda en Joel va deixar la motxilla a l'habitació, va agafar la bossa d'esport i va anar a reunir-se amb els amics.

Tots estan contents de veure'l.

En Joel és un nen que cau bé a tothom. Alt per la seva edat, espigat, té els ulls blaus de la mare. És inquiet, bo en els estudis, però també li agrada fer esport. Amb el seu pare fan recorreguts amb bicicleta els caps de setmana. Amb els avis s'hi avé molt.

Juguen un partit de futbol. Suen de valent! Han guanyat 8 a 5. Una dutxa i tornen a ser al carrer.

Amb el seu amic en Xavi van al forn, a comprar un entrepà per berenar. La botiga té una part de cafeteria. La fornera feia temps que no el veia:

- Hola, Joel, que has vingut a veure els avis?
- Sí, m'hi estaré uns quants dies, és que el meu pare se'n va de viatge.
- Ah! Molt bé, estaran contents!
- Sí, molt.

A l'hora de sopar l'àvia li ha fet croquetes perquè sap que li agraden. Després juga amb l'avi a escacs. Ja s'ha fet tard, el Joel puja a l'habitació i com que no té son, es queda jugant a la playstation.

L'àvia acaba de recollir la cuina i l'avi va a llençar les escombraries.

Poc s'imaginien que el grup Zener ha planejat el rapte del nen.

La Fènix els ha convençut, han d'escarmentar el pare, en Genís Vallès Roca, per la tala indiscriminada d'arbres que des de fa anys porta a

terme la seva empresa, Papers Varosa, juntament amb la multinacional IFL, International Forestalia Limited. Fins ara només han rebut pintades i alguna escrifassada i no han canviat res. Faran una acció més forta per fer-los reaccionar. Amb el rescat obtindran diners per a accions futures.

Però li ha costat convèncer la Blackjack:

- Volem segrestar un nen? Ens hem begut l'enteniment?
- No t'esveris, no li farem mal.
- Sabeu quants anys té?
- Deu anys, ho he comprovat - diu la Fènix - no és tan petit!

Els altres es posen de part de la Fènix, estan entusiasmats i la Blackjack ho accepta.

La Fènix explica el pla. S'enduran el nen i deixaran lligats els avis. Pintaran una creu vermella al sostre, un dels símbols de les cartes zener. És el primer de diversos atacs que duran a terme.

La Satànica fa dies que vigila la casa des d'un turonet, el nen no viu amb els avis, però alguns caps de setmana el pare el deixa amb ells i algun altre dia també. El grup ja està impacient, tenen ganes que arribi el dia. Fan la seva vida normal, però en tensió esperant l'hora d'actuar. Avui per fi la Fènix els ha avisat que el pare ha arribat amb el nen a mitja tarda i ha marxat. Que vagin ràpidament al punt de reunió, l'escorxador. La Fènix sap que han d'actuar ja, el grup cada dia està més neguitós. Ho faran avui.

Ho té tot pensat, aprofitaran el moment que en Ramon va a llençar les escombraries, al tombant del carrer, per entrar dins la casa. La Satànica ha fet una bona tasca de vigilància. Els amenaçaran amb un ganivet perquè es deixin lligar i es puguin endur el nen. Ha preparat uns passamuntanyes, no els han de veure les cares.

Un a un arriben, es preparen, hi aniran tots, l'Explosius conduirà la furgoneta, el Rus i la Blackjack lligaran els avis, la Fènix agafarà el nen i la Satànica pintarà la creu. Revisen els detalls una vegada i una altra,

no poden fallar. Mengen uns entrepans que ha portat la Blackjack. Hi arribaran quan sigui fosc, al poble tothom es recull d'hora a casa. Deixaran la furgoneta al carrer del darrere, no hi ha edificis, només camps.

La Satànica vigila la porta d'entrada, s'avisen per walkies per no deixar rastre.

En Ramon surt amb la bossa d'escombraries, camina sense pressa, al carrer no hi ha ningú. El Rus, la Fènix i la Blackjack estan amagats a la paret del costat i quan l'home ja és carrer enllà, el Rus s'esmuny cap a la porta i truca al timbre. La Vicenta remuga, es pensa que en Ramon s'ha tornat a deixar les claus.

Obre la porta i té al davant un home amb passamuntanyes que li posa un ganivet al coll, vol cridar i no li surt la veu, l'home l'agafa fort i la fa caminar cap a dintre, al menjador, l'obliga a seure en una cadira, li tapa la boca amb esparadrap i la lliga amb una corda.

La Vicenta està esglaiada, ara arribarà el seu home i el Joel és a dalt, pensa què pot fer per avisar-los. Intenta moure la cadira per fer soroll. El Rus l'amenaça amb el ganivet.

- No facis ximpleries i no et passarà res.

La Fènix i la Blackjack han entrat seguidament. La Fènix puja les escales i busca l'habitació del nen, té la porta mig oberta, el veu que està ajagut al llit, amb els auriculars posats i jugant a la consola. No s'ha adonat de res. Va cap a ell, li arrenca els auriculars i els comandaments se li escapen de les mans, en Joel se la mira espantat, li posa un esparadrap a la boca abans que pugui dir res, l'agafa amb força, l'arrossega fora del llit, el nen es regira, dona puntades de peu, però ella és més forta, li lliga les mans i el treu per la porta que dona al carrer del darrere. El fa entrar a una furgoneta aparcada a prop. En Joel es queda quiet, pensa en els avis, no sap què els ha passat! Les llàgrimes li cauen cara avall, qui són aquesta gent?

Quan en Ramon torna, obre la porta i la Blackjack li dona una empeneta, cau a terra i queda estabornit. L'arrossega al menjador, aprofita que del cop a terra encara està mig confús, el fa seure en una cadira i el lliga.

Ja han acabat la feina. Ha estat molt fàcil, els avis no s'han resistit.

El Rus i la Blackjack surten de la casa i pugen a la furgoneta on està esperant l'Explosius al seient del conductor. No es treuen els passamuntanyes perquè el nen no els identifiqui. La Fènix torna a la casa per comprovar que la Satànica faci l'última part del pla. Només entrar veu que acaba de baixar el turonet des d'on vigilava. Li obre la porta. La Satànica es mira els avis, no li fan cap pena, se'n burla, maleïts capitalistes! Els avis estan molt espantats, no saben què ha passat amb el Joel, no l'han sentit cridar, només sorolls i després silenci. La Fènix li apropa una cadira i li dona un esprai vermell, la Satànica s'enfila i pinta al sostre la creu, és una creu grega amb els braços iguals, com a la carta zener.

La Fènix, un cop han acabat, es mira la Satànica i li diu:

- Ara!

Agafa l'avi pels cabells i li gira el cap. Se'l mira als ulls i li diu:

- Tu, malparit! Això és per la meva mare!

Treu un ganivet i li clava per darrere la cadira un cop i un altre i un altre. Amb tanta ràbia que l'últim cop li queda fortament clavat entre les costelles. La Vicenta no es pot creure el que veu, intenta cridar però quasi no pot. Gemega. Llavors la satànica va a la cuina, agafa un ganivet i l'amenaça, crida que calli, que no la vol matar. Però la Fènix li diu:

- Dona'm el ganivet!

Li pren i li clava tres cops al pit fins que la Vicenta ja no respira. L'escena és dantesca. Molta sang per tot arreu.

Quan ja marxaven la Fènix amb ràbia fa caure les cadires amb una puntada de peu, els avis queden morts a terra. No s'adonen que trepitgen la sang, surten corrents.

Quan la Jessica tenia onze anys, el jutge Ramon Vallès va deixar en llibertat el seu pare, acusat de maltractaments continuats a la seva dona. La seva mare no ho va aguantar més i es va suïcidar. Sempre l'ha responsabilitzat de la mort de la seva mare i li volia fer pagar amb la

vida. Està satisfeta. S'ha passat molts anys rumiant una venjança, l'odi se la menjava per dins.

Van cap a la furgoneta, marxen a tota velocitat. Per la ràdio sona Du Hast de Rammstein.

No es creuen amb ningú en tot el viatge. Tots callen, veuen els vestits de la Fènix i la Satànica tacats de sang i no s'atreveixen a preguntar què ha passat davant del nen. La furgoneta finalment para davant la nau abandonada que han ocupat.

La Satànica agafa el nen i el porta al soterrani, dins d'una de les nevenes hi han posat una estora i un sac de dormir, també hi han deixat un quadern i retoladors perquè s'entretengui. I els llibres de Harry Potter. El nen només la veurà a ella i sempre amb la cara tapada. Li portarà el menjar i l'acompanyarà al lavabo.

El grup s'ha quedat a l'estança més gran. La Blackjack, l'Explosius i el Rus esperen les explicacions, ha passat alguna cosa que no entrava en el pla.

La Satànica encara està en xoc per l'escena que ha viscut, sabia que la Fènix ho faria, però ha resultat més fort del que pensava.

Discuteixen:

- Què ha passat? Em vas dir que mataries el jutge, però has matat la dona també!!
- No es poden deixar testimonis, no siguis tan innocent!
- Pobra dona, no t'havia fet res ! I no ens havia vist la cara!
- Però què vols? Que senti compassió per persones com ells?
- Vull que em donis una bona raó per haver matat la dona.
- L'he matat perquè era la seva dona! Calia que pagués també pels pecats del seu home!
- M'has enganyat, m'has utilitzat!
- Si no t'agrada, ves-te'n! A mi no em qüestiona ningú!

La Satànica calla, s'empassa la ràbia. No vol deixar el grup.

Els altres les escolten astorats. Mentre la Fènix i la Satànica es van a canviar la roba, es miren esverats, no hi havia d'haver morts!

Quan tornen, la Satànica està molt seriosa i la Fènix els explica la raó dels assassinats. No els convenç, tenia dret a venjar-se, però estan indignats perquè els ha manipulats, ha format el grup per un motiu personal, totes les proclames eren mentida, els ha enganyat i ara tots seran còmplices d'assassinat! Li diuen que deixen el grup. La Fènix està sola enfront de tots, ha de salvar el grup com sigui.

- Tenim el nen i demanarem un rescat de 200.000 euros- els diu-. En guardarem la meitat i l'altra meitat ens la repartirem, 20.000 euros per cadascú.

Sembla que amb això els ha calmat.

Segur que el pare pagarà, ara toca esperar i volen que el segrest no sigui llarg. Però la Fènix diu que vol fer gruar el pare, esperarà alguns dies a trucar-lo.

L'endemà obliga el Joel a enviar un missatge al mòbil del pare dient que a casa els avis hi ha poca cobertura, i dimarts un altre. Dimecres al matí el pare truca, estranyat, però no li contesten.

En Joel està molt espantat, el tenen sempre tancat, el deixen sol. La dona que el vigila no parla mai, porta la cara tapada i només li veu els ulls, té una mirada dura. La sala on el tenen és gran, no hi ha finestres, pel sostre passa un riel amb uns ganxos. A la nit es desperta moltes vegades, té somnis on veu que maten els avis o a ell. Plora i es torna a adormir esgotat. Li han deixat un llum i el té encès tota la nit. Fa tres anys va perdre la mare, de càncer, va plorar molt i ara la troba a faltar més que mai. Si demanen diners al pare, sap que pagarà el que sigui. Pensa en els avis, no sap com estaran.

Harry Potter ja l'ha llegit, però a estones l'agafa; dibuixar no li ha agradat mai, ara fa gargots i dibuixos sense sentit. Vol que s'acabi ja i el deixin tornar a casa. S'ho va passar molt bé jugant a futbol! Què pensaran els amics? Segur que li han enviat un munt de missatges que no ha pogut contestar.

Les hores passen lentes, el grup està inquiet. Avui fa tres dies dels assassinats i les notícies no en diuen res. La Blackjack ja ha aconseguit el número del mòbil d'en Genís Vallès. Ho tenen tot a punt. Per fi les notícies parlen de la descoberta dels cadàvers a Vila Quadrenys. Ha arribat el moment. La Fènix envia un missatge de text al mòbil d'en Genís. L'informa que tenen el nen, li dona el número d'una investigadora privada que ella coneix bé, vol que hi contacti. I amenaça amb matar el nen.

Capítol 7

L'espera

L'endemà a les set del matí sona el despertador. La Júlia va a la dutxa, es vesteix, uns texans i una camiseta blanca. No vol cridar l'atenció. Però les sabates són de taló. Som a finals d'octubre, ja fa fred, agafa la motxilla amb les quatre peces de roba que s'ha endut i hi fica el mac amb cura. Comprova que hi té els carregadors, del mòbil i del portàtil. La jaqueta texana se la penja al braç.

Baixa al bar de l'hostal, demana un entrepà de pernil i un suc de taronja. En acabar, un cafè doble. La ment ha d'estar ben desperta.

Puja al cotxe, enfila la carretera C-72 i al cap d'una hora arriba a la benzinera. De camí escolta Vivaldi, el Concerto alla rustica.

En Genís gairebé no ha dormit. Està molt nerviós, pateix pel seu fill. Ha complert les ordres dels segrestadors, ha avisat la Júlia Vilaplana i no ha dit res a la policia. Es dutxa, no té ànims d'afaitar-se. No té roba per canviar-se. Avui res d'això té importància. No es treu del cap la mort horrible dels seus pares, però ara el neguit és pel segrest del fill. Viu una autèntica tragèdia.

Dona les gràcies a la família de l'alcalde Juvé, s'han portat molt bé amb ell. Va cap a la cafeteria de la benzinera, a l'entrada del poble. Està impacient per parlar amb la Júlia Vilaplana. Estarà a l'expectativa, no sap si hi pot confiar, és tot molt confús.

La plaça bull de gent, són les 8 del matí. Tot és a punt per continuar la recerca del nen. Es formen els grups i van cap al bosc. Buscaran també al barranc d'en Cinto. Ahir no van poder per la manca de llum.

L'equip de la policia científica ja ha arribat. Ara continuaran la tasca de buscar empremtes i proves.

L'inspector Fonollosa ha ajudat a muntar l'operatiu de recerca. Envia un policia a casa l'alcalde a buscar el Genís Vallès. Necessita saber quin missatge va rebre ahir.

La Júlia Vilaplana entra a la cafeteria, falten deu minuts per les nou. S'asseu a una taula, penja la jaqueta al respatller de la cadira. Fa una ullada als diaris, la notícia de Vila Quadrenys surt a primera plana, posa els llibres vermells damunt la taula. Al cap de dos minuts s'obre la porta i entra un senyor amb cara de no haver dormit gaire, sense afaitar, porta americana i corbata, però tot molt arrugat. Fa cara de cansat i se'l veu molt nerviós.

El senyor mira les taules i veu els llibres vermells, va directe cap a la Júlia. Li allarga la mà.

- Soc en Genís Vallès. Vostè és la Júlia Vilaplana?
- Bon dia, sí, soc jo.
- Perdoni que em presenti així, és que quasi no he dormit. Gairebé no m'aguanto dret.
- No pateixi.
- Si li fan mal al meu fill no sé què faré!
- Calmi's. Necessito que estigui serè, haurà de parlar amb els segrestadors.

En Genís s'asseu, però no para quiet, posa el mòbil damunt la taula, sempre que s'obre la porta mira qui entra, les cames li tremolen, es mira la Júlia amb desesperació. Ella crida el cambrer, li diu a en Genís que ha de prendre alguna cosa, ell demana un tallat i ella un expreso.

En Genís explica que el Joel li va enviar uns missatges estranys i que ahir al matí el va trucar i no li va contestar. Ara se sent culpable.

- Tranquil, no es podia pensar una cosa així.
- No m'ho puc treure del cap, li he fallat!
- Senyor Vallès, s'ha de tranquil·litzar, si vol salvar el seu fill ha d'estar serè.
- A l'inspector Fonollosa no li he dit res, volia primer parlar amb vostè.
- En Fonollosa diu? Porta ell el cas? No es preocupi, hi parlaré jo, el conec de fa temps.

La Júlia se sorprèn, fa molt temps que no en sap res. Havien treballat junts i havien estat més que amics.

Paguen el compte i marxen del bar. Van a buscar el totterreny de la Júlia.

Quan entren al poble i la Júlia ha aparcat, se'ls acosta un policia. El senyor Vallès ha d'anar immediatament a parlar amb l'inspector. Hi van tots tres, caminen de pressa.

En Fonollosa és al carrer, parlant amb els policies que vigilen la porta.

- Bon dia, Valentí!
- Júlia! Què hi fas aquí? - exclama.
- El senyor Vallès m'ha contractat. T'hem d'explicar unes quantes coses...
- Precisament l'he enviat a buscar per fer-li unes preguntes.
- M'ho ha explicat tot, i està molt angoixat, jo et seria d'ajuda.
- D'acord, queda't. Senyor Vallès, sé que ahir va rebre un missatge al mòbil i va reaccionar d'una manera estranya.

La Júlia li diu que ensenyi el missatge a l'inspector. Es queda astorat.

- Això és molt greu, m'ho havia d'haver dit de seguida que ho va rebre.
- Estava destrossat, va fer el que li deien, res de policia. Ara veníem a trobar-te - diu la Júlia.
- I què hi tens a veure tu, saps qui són?
- No, estic tan sorpresa com tu.
- Espereu-vos aquí.

Truca al policia que comanda els grups de recerca i li diu que tornin.

- Aturin el dispositiu, el nen ha estat segrestat.

L'inspector està impacient perquè els segrestadors contactin amb el pare. Si tarden massa hauran de pensar que el nen és mort. Ara tot ha canviat, la prioritat és resoldre el segrest, rescatar el nen.

L'inquieta la intervenció de la Júlia Vilaplana en el cas. Està nerviós, des que ella va deixar la policia no en sabia res, ara es tornen a trobar. En tot aquest temps no l'ha oblidat. Però no deixarà que res el distregui de la feina.

Truca a la Central que enviïn uns tècnics per acondicionar el local.

L'inspector porta en Genís i la Júlia a l'ajuntament. De cop irrompen una colla de periodistes. La Júlia es posa en guàrdia:

- No contesti, no digui res!- li diu a en Genís cridant per sobre les veus.

Ell fa que d'acord amb el cap, està sobrepassat. Reconeix els dos del bar. Els envolten, no els deixen avançar, s'han d'obrir pas a empentes. Les preguntes són impertinents, doloroses. Les llancen com una picadora.

- Sap res del seu fill?
- Han parat de buscar-lo al bosc?
- Pot ser que l'hagin segrestat?
- Té enemics, senyor Vallès?
- Li han demanat rescat?
- Té problemes a l'empresa?
- Havia rebut amenaces?
- Els seus pares havien estat amenaçats?

L'inspector diu que estan estudiant totes les hipòtesis, que quan tinguin dades faran un comunicat.

Una periodista fa un directe per a TV7.

- Ja han sentit les paraules de l'inspector Fonollosa. Han fet una recerca del nen i no l'han trobat. És el fill de Genís Vallès, de l'empresa Papers Varosa. Podria estar segrestat, però la policia no ho confirma. I el drama encara és més greu, els pares del senyor Vallès han estat brutalment assassinats.

Al local hi ha una activitat frenètica. Han arribat els tècnics de la policia i han instal·lat tot d'instruments de comunicació. I l'han de condicionar per passar-hi hores esperant la trucada dels segrestadors. Tenen una furgoneta mòbil preparada per si és necessari.

Quan són al local l'inspector li diu a en Genís:

- Li hem intervingut el mòbil i hem desviat totes les trucades. S'ha de quedar aquí fins que el truquin per donar-li instruccions.
- I què els dic?- pregunta un Genís tremolós.
- Digui que farà tot el que li demanin. I que vol parlar amb el seu fill per saber que està bé.

Capítol 8

El rescat

Passen les hores lentament, fins que finalment els Zener truquen. Parla la Fènix amb la veu distorsionada.

- Tenim el nen. Vull parlar amb la Júlia Vilaplana.

Totes les cares expressen sorpresa. Amb la Júlia? Per què?

- Soc la Júlia. Què vols de mi?
- Vull que acompanyis el Genís Vallès i l'aconsellis que li convé pagar. Que entengui que matarem el nen si no fa el que li diem.
- Ho faré, però, per què jo?
- Tens fama de ser bona investigadora. Serà un repte interessant - contesta la Fènix, no li vol donar pistes.
- Més valdria que deixessiu anar el nen.
- Vull parlar amb el Genís.

En Genís agafa el mòbil amb les mans que li tremolen. S'asseu, se sent insegur.

- Soc en Genís Vallès. Vull parlar amb el meu fill.
- Ara no. Escolta bé. Volem 200.000 euros en bitllets de 50, de numeració no correlativa. Els poses en un maletí negre.

En Genís s'esgarrija.

- Però no els tinc, he de vendre accions, necessito temps! - diu plorant.
- No en tens de temps! Ho volem per demà a les 7am. Segur que sabràs d'on treure-ho. La Júlia i tu agafareu el tren de les 6:30 am i baixareu a l'estació de Vallroca. Allí rebreu més instruccions. Si veiem policia matarem el nen.

- Deixa'm parlar amb el Joel.
- Demà el tindràs, tranquil, tu compleix el que et demanem.

Han penjat. Suficient per localitzar la trucada.

- Els tenim!- exclama en Fonollosa. Les coordenades del GPS indiquen que són a l'estació de Vallroca. L'inspector envia un agent de paisà, agafa el tren i a l'estació el primer que veu són dues creus vermelles pintades a la paret, les reconeix, són com la que van trobar a la casa dels avis.

Truca a la porta del cap d'estació, vol veure les cintes de les càmeres. Amb horror veuen que les han sabotejat, no han gravat res, fins i tot hi han posat un vídeo d'un programa de televisió que tracta fenòmens paranormals. Immediatament truca a l'inspector.

- Inspector, han sabotejat les càmeres, no tenim res. I molt important, a l'andana hi ha dues creus vermelles pintades, com la dels avis.
- Ens l'han jugat! Mira quines càmeres hi ha pels voltants, en botigues i magatzems.

La Júlia ha estat atenta a tot. S'ha fixat especialment en les creus pintades. Té clar que els que tenen el nen són els que han matat els avis. Dirà a la seva ajudant que busqui informació sobre aquesta creu.

En Genís diu que no tindrà els diners amb tan poques hores. En Fonollosa el tranquil·litza. La policia té bitllets marcats per a casos com aquest, els números de sèrie són números primers.

Però la Júlia es fa càrrec de la situació, agafa el Genís del braç i surten tots dos.

- Anem al cotxe i pensarem les opcions que té. Ha de parlar amb el Banc. O potser l'empresa, vostè és el propietari, cert?
- Bé, no del tot, soc l'accionista majoritari, però he de comptar amb els meus socis.
- Vostè decideix, què li sembla més factible?

- Prefereixo parlar primer amb el Banc, conec el Director de Vallroca de fa temps, soc un bon client i l'empresa també.
- Decidit, doncs, anem.

En Genís Vallès té sort de tenir la Júlia, està tan preocupat que és incapaç de pensar amb serenitat.

A fora hi ha els periodistes, s'obren pas com poden, no contesten cap pregunta. Pugen al cotxe i s'allunyen. La Júlia engega i van cap a Vallroca.

Aparquen i entren al Banc. El Director, Bernat Cardús, saluda en Genís efusivament, el mira amb tristesa. En Genís fa les presentacions, la Júlia i el Director es donen la mà. Els fa passar al seu despatx.

- Senyor Vallès, quina desgràcia, l'acompanyo en el sentiment. I el segrest del seu fill... Digui'm en què el podem ajudar.
- Em demanen 200.000 euros per demà a les set del matí. Per tornar-me el meu fill. M'és impossible reunir-los en tan poc temps. He pensat demanar ajuda al seu Banc.

El Director se'n fa el càrrec, és un client important i l'empresa treballa amb ells també. No es pot permetre perdre aquesta relació. Decideix amb celeritat. No és un problema de solvència, sap que el senyor Vallès disposa de capital per retornar els diners.

- No es preocupi, el Banc avançarà els diners.

Signen els papers. Dona ordres que es prepari el maletí amb els bitllets. Els avisarà quan estigui tot a punt. En Genís està emocionat.

- Sobretot molta discreció.
- Li agraeixo molt, no ho oblidaré.
- No pensi ara en això, li desitjo que tot surti bé. Passi-ho bé.
- Moltes gràcies! Adeu.

La Júlia i en Genís surten, creuen el carrer i mentre esperen s'asseuen en un bar. La Júlia demana un entrepà amb enciam i formatge. En Genís vol un entrepà de pa amb tomàquet i pernil, petit, ha perdut la gana.

La Júlia truca a l'inspector i li explica com ha anat tot. En Fonollosa ja ho sap, l'ha trucat el Director, enviarà un policia que els acompanyi amb els diners, és una exigència del Banc. Anirà de paisà.

Al cap d'una hora tot està preparat. El policia Domínguez avisa la Júlia que vagin al Banc per reunir-se amb ell. Agafen el maletí i tots tres tornen al poble.

L'inspector Fonollosa prepara l'operatiu de demà. És primordial que els segrestadors no descobreixin que hi ha policies. Tots aniran de paisà. Un anirà al mateix tren que la Júlia i el Genís. A l'estació hi haurà un policia a l'andana esperant el proper tren, i un a la barra del bar.

En Fonollosa estarà dins el despatx del cap d'estació.

La Júlia necessita un lloc per passar la nit, en Fonollosa li ofereix que vagi a casa seva i ella accepta.

En Genís torna a casa de l'alcalde. Porta el maletí amb els diners.

Els Zener reben les instruccions de la Fènix. Ella es quedarà a l'escorxador, dirigirà des d'allà. Aniran fins a Vallroca amb la furgoneta, conduirà la Blackjack. El Rus i l'Explosius es quedaran amb el nen. La Satànica recollirà els diners i els portarà a la furgoneta, els comptaran i si són correctes portaran el nen a l'estació i fugiran.

La Fènix mana a l'Explosius que prepari material explosiu. El Rus portarà una pistola per si de cas, els seus contactes li han fet arribar.

En Fonollosa i la Júlia passen la nit junts, passen bona estona recordant els vells temps amb una bona copa de vi.

A les 6 de la matinada van cap a Vila Quadrenys. Les instruccions són que en Genís i la Júlia pugin al tren allí.

Són les 6:30 am, el tren arriba a l'hora, en Genís és un sac de nervis, la Júlia està serena. Porten el maletí ben visible. A les 6:50 arriben a l'estació de Vallroca i baixen del tren. Les càmeres de l'estació tornen a funcionar, les han reparat en un temps rècord.

Es queden drets a l'andana, miren a totes bandes i se'ls acosta un noi.

Els diu que una senyora li ha donat cinc euros perquè els entregui una bossa. L'obren i dins hi ha uns walkies.

Passen els minuts, estan intranquils perquè no reben cap missatge. El tren ha continuat el viatge, la gent ha anat cap al poble i no veuen ningú especial. I és que la Satànica ha detectat entre la gent els policies de paisà. No ho veu clar i avisa la Fènix amb un missatge xifrat. La Fènix no perd els nervis, decideix canviar el pla, té un pla B. Han d'allunyar el Genís de la policia. Explica el canvi als components del grup. Parla amb en Genís pel walkie.

- Havíem quedat que res de policia! Si no vol que matem el nen, vagi tot sol al desguàs que hi ha a prop del polígon Perarnau. Última oportunitat!

En Genís li explica a la Vivaldi i ella li diu que hi vagi de pressa. Mentrestant, marca el número d'en Fonollosa, li explica el canvi, li diu que els segrestadors han descobert els policies i la vida del nen perilla.

Al desguàs hi han arribat el Rus i l'Explosius. Han agafat per sorpresa l'amo del desguàs, a aquelles hores només hi era ell, i mentre el Rus el subjectava ben fort, l'Explosius ha muntat un cordó d'explosius amb molta cura i li ha lligat al voltant del tors. Li han tapat la boca amb esparadrap i l'han fet seure arrambat a la paret. No cal que li diguin que no faci cap moviment, està suant i mirant de no moure ni un múscul, li va la vida.

Han portat la furgoneta a cinquanta metres del desguàs, estan aparcats en un voral del camí de terra que porta al dipòsit d'aigua del poble. Segueixen les instruccions de la Fènix. La Satànica treu el nen de la furgoneta i el porta al desguàs. El deixa al costat dels dos homes.

Cinc minuts més tard arriba en Genís. Pel walkie la Satànica li diu que vagi al racó on hi ha munts de pneumàtics. Abans d'arribar-hi veu dos homes i un nen, el seu fill.

- Joel!- crida.

El nen, amb un mocador tapant-li la boca no pot dir res, intenta deslliurar-se, però li és impossible, els dos homes l'agafen molt fort. Porten la cara tapada amb passamuntanyes.

En Genís sent que se li acosta algú pel darrere, és la Satànica, amb la cara tapada.

Li agafa el maletí i li mana que s'esperí, han de comprovar els diners. Va cap a la furgoneta. Entre ella i la conductora, la Blackjack, fan el recompte. Hi és tot. Li comunica a la Fènix i ella dona l'ordre de deixar anar el nen. Els dos homes diuen al Joel que vagi a trobar el seu pare. Després agafen l'amo amb cura i marxen cap al fons del desguàs, on trobaran la furgoneta. L'Explosius ha pintat a la paret un altre símbol zener, un cercle vermell. Li han dit al Genís que esperi cinc minuts a anar cap a l'estació, que el vigilen i si es mou abans de temps li dispararan. En Joel i el seu pare corren a trobar-se i s'abracen entre plors.

Van cap a l'estació. La Vivaldi els abraça plena d'alegria. L'inspector dona ordres de buscar els segrestadors.

La furgoneta ha recorregut dos quilòmetres i s'atura, baixen tots quatre i deixen al volant l'amo del desguàs. Li manen que condueixi fins a la carretera principal C-28. El Rus l'apunta amb una pistola per obligarlo a avançar, després s'uneix a l'Explosius i la Satànica que corren cap al bosc. Un helicòpter de la policia ha aparegut i es posa sobre la furgoneta, arriben cotxes de la policia també, el fan parar. Li manen que baixi del vehicle amb les mans alçades. L'home crida que porta explosius al cos. Els policies li diuen que es quedi quiet i avisen els TEDAX.

Arriben i desactiven els explosius del cos de l'home, no ha estat complicat.

Està commocionat, però no el poden deixar anar a casa. El porten a comissaria perquè els expliqui tot el que sap dels segrestadors, és l'únic que els ha tingut a prop.

Els Zener tenien els quads amagats al bosc, van per uns camins de pedres i després per sota els arbres. Han enganyat la policia i han pogut fugir. Corren com un llamp i arriben a l'escorxador. Es reuneixen amb la Fènix, s'abracen, salten, obren una ampolla de cava, es ruixen com si haguessin guanyat una cursa. La Fènix els deixa fer, però ella es manté tranquil·la, ha de tenir el cap fred perquè tot acabi bé. Quan torna la calma, dona les últimes instruccions. Tots tornaran a casa i

faran la vida normal de sempre. Dona a cadascú els 20.000 euros que els va prometre. La resta dels diners es guardaran en una caixa forta que tenen amagada al soterrani. Passat un temps rebran un avís per a una altra cita i posaran en marxa una altra acció. Tots hi estan d'acord, confien en la Fènix. Ja li han perdonat que els utilitzés per dur a terme la seva venjança personal. Entenen que ho fes, el jutge s'ho mereixia, potser la dona no, però no es pot controlar tot. El segrest ha sortit tan bé que no entren a qüestionar res. Agafen les bicicletes i se'n van.

La Fènix tanca l'escorxador amb un candau gruixut i també marxa. Prepararà la propera acció. Està satisfeta, s'ha venjat del jutge i el grup continua viu.

L'inspector posa en marxa la investigació a la zona del desguàs i un policia recull les cintes de les càmeres de l'estació i les porta a comisaria per revisar-les.

En Fonollosa està molt decebut per com han anat les coses, el nen s'ha salvat, però no han detingut ningú, ha de confiar en els testimonis, l'home del desguàs, en Genís Vallès i el seu fill, però ja li han dit que anaven amb la cara tapada. La científica s'encarregarà de la furgoneta. Observaran a fons les imatges de les càmeres.

Els Zener s'han escapat amb un cabàs de diners. Ves a saber quines malvestats podran fer.

La Júlia Vilaplana tampoc no està satisfeta, encara no sap perquè l'han involucrat.

El Genís Vallès l'ha contractat perquè investigui els assassinats i el segrest, confia molt en ella, està segur que trobarà els desgraciats que han destrossat la seva família.

En Fonollosa ha parlat amb en Joel davant del seu pare. No ha pogut donar pistes, sempre els ha vist amb la cara tapada. En Genís diu el mateix i als dos homes els ha vist de lluny. Marxen cap a casa.

Se sent com si un camió li hagués passat pel damunt. Però ha recuperat el seu fill, això el compensa. La pena per la mort dels pares no se la pot treure del cap, fins que no trobin els culpables no podrà descansar. Se

sent sobrepassat. Ha de fer el cor fort pel fill, ha perdut els avis, se'ls estimava molt, li havien fet de coixí quan va morir la mare i ara els ha perdut. Haurà d'estar al seu costat més que mai. Costarà remuntar, però el Joel té molts amics i l'ajudaran. Ell té la feina de la fàbrica que l'apassiona, els negocis. Durant un temps haurà de delegar algunes funcions per tenir temps per al seu fill. Els viatges els haurà de fer un altre soci, hauran de reestructurar la feina. Està molt agraït a la Júlia Vilaplana, l'ha ajudat a resoldre la situació.

Fonollosa reuneix l'equip a comissaria, la sotsinspectora Baggio, els policies Siro Domínguez i en Manel Torrijos.

En Manel té 48 anys, és alt i fort, porta barba. Ha arribat fa un any a la comissaria i s'ha adaptat bé. És eficient. La hipòtesi és que els autors de l'assassinat són els mateixos que han segrestat el nen. Està convençut que els trobaran.

Escolten els interrogatoris del Genís Vallès i la Remei Gustems. Esperen rebre aviat l'informe de la científica i el resultat de l'autòpsia. Posen sobre la taula les dades que tenen fins al moment.

Han de continuar amb la investigació que van deixar per ocupar-se de la desaparició i segrest del nen. Baggio s'ocuparà d'internet, buscarà més informació de la creu del sostre, i ara també del cercle vermell que han vist al desguàs, a veure què troben. Continuarà amb els atacs a l'empresa del pare del nen i casos interessants que va sentenciar el jutge durant la seva carrera.

Les roderes d'un vehicle que van trobar al darrere de la casa, han de confirmar que corresponen a la furgoneta que han abandonat els segrestadors del nen. És una Volkswagen. Se n'ocuparà en Manel.

En Siro s'ocuparà de l'interrogatori a l'amo del desguàs.

El pobre home s'espera que el cridin, encara està impactat. Li han portat un entrepà i un cafè.

En Siro el porta a la sala d'interrogatoris.

Entrevista al senyor Dionís Cabrer. Són les 12: 25 am.

- Expliqui-m'ho tot des del començament.

- Sí, jo he arribat a la feina com cada dia a les set del matí. Tinc tres treballadors, però comencen a les nou.
- Continui.
- Tot d'un cop, veig arribar dos homes, se m'acosten, m'agafen entre tots dos, em defenso, però són més forts. Em diuen que no cridi, em tapen la boca amb esparadrap. Llavors un treu de la motxilla una mena de cordó, hi enganxa uns mecanismes estranys, em diu que són explosius, me'ls lliga al cos. Em fan seure en un racó i em diuen que no em mogui per res.
- Els podria identificar?
- Portaven passamuntanyes, només els veia els ulls.
- Però, i la veu, la reconeixeria?
- Em penso que sí.
- Quin aspecte tenien, joves, vells?
- Semblaven joves.
- Què més ha passat?
- M'han posat de cara a la paret, no he pogut veure el que feien.
- Però ha sentit alguna cosa?
- Uns passos que semblaven d'un nen i més tard que un home cridava el nom, Joel. Després m'han agafat, m'han portat a la furgoneta i m'han deixat al volant. I ja ha arribat la policia.
- Ha vist algú més?
- Sí, dues dones que eren a la furgoneta. Però no els he vist la cara i no han parlat.
- Gràcies, se'n pot anar a casa, però és possible que el tornem a cridar.
- Sí, d'acord.

Està destrossat, un cotxe de la policia el porta a casa.

Capítol 9

Vivaldi i Stardust

La investigadora Júlia Vilaplana, la Vivaldi, ha tornat a Vila Quadrenys. No pot anar i tornar cada dia a Barcelona, perdria massa temps. Ha preguntat a l'ajuntament si algú del poble tenia un pis per llogar i l'han adreçat a la Remei. S'han posat d'acord de seguida. És un pis moblat, li agrada.

El Genís Vallès l'ha contractat, investigarà fins al fons, hi està involucrada personalment. Els autors del segrest l'han citat directament a ella.

Necessita que la seva ajudant, l'Stardust, vingui. Li truca:

- Hola, guapa. Ets a casa?
- Hola, Vivaldi, sí, acabo de sopar.
- Mira, soc a un poble, Vila Quadrenys. Tinc un cas molt complicat, necessito que vinguis aquí. M'has de portar la impressora, paper per imprimir fotos, la pissarreta blanca, els walkies, en fi, tot el que faig servir sempre.
- Vaja, em pensava que eres a la masia. És el cas que ha sortit a la televisió?
- Sí, un assassinat i un segrest.
- Demà a primera hora passaré pel despatx i vindré cap aquí.
- Gràcies. Soc al carrer Benyat, al número 25.

L'Estela Pons és una dona intel·ligent, una hacker fabulosa, es fa dir Stardust. Va conèixer la Júlia per casualitat, en un cas de robatori de targetes bancàries. La Júlia va descobrir les seves habilitats i la va contractar com a ajudant. S'han fet amigues i treballen mot bé juntes. Ella se l'estima d'una manera especial, però la Júlia no li correspon. Per a ella ha estat una sort trobar-la, ve d'una família desestructurada, i als quinze anys es va escapar de casa. Es va posar en problemes i la

va salvar la passió per la informàtica. Ara per primer cop té una vida estable. Té un pis al carrer Ferran, a Manresa. I sempre està a punt per treballar amb la Júlia. Avui l'ha notat preocupada i no és normal en ella. Està impacient per arribar demà a Vila Quadrenys.

S'ha fet tard, la Júlia va a sopar al bar El Mos. Hi ha dues taules ocupades, en una dues parelles, a l'altra un home sol d'uns 40 anys. Quan entra tots la miren. Va elegant, brusa blanca, faldilla negra, sabates de taló alt negres amb un viu gris. Ella saluda, diu bona nit, i tots contesten, l'han reconegut, estava amb en Genís Vallès i la policia.

Busca una taula en un racó, no vol conversa. El cambrer se li acosta i la Júlia diu que vol sopar. Li porta un full de paper on hi ha dos menús per triar. Demana una crema de verdures i pollastre a la planxa. Per beure, una cervesa sense alcohol, perquè aquesta nit ha de treballar. Està una mica incòmoda per ser l'única estranya. Tenen posada TV7, és l'hora de les notícies i parlen bastants minuts dels fets de Vila Quadrenys.

Reconeix la reportera.

Amb vint minuts ha sopat. L'amo l'acomia amb un somriure, ensuma una futura clienta.

Arriba al pis, deixa la jaqueta en una cadira, es treu les sabates, va descalça, el terra és de parquet, s'asseu a la taula del menjador que li servirà de despatx, obre el portàtil. Connecta l'Spotify, la música de Vivaldi li fa companyia, ara sona L'Estro Armonico.

Avui s'ha aprofitat de l'amistat amb l'inspector Fonollosa, ell n'està enamorat i això sempre és un punt a favor. Li ha demanat les fotos de l'escena del crim dels Vallès i ell les hi ha enviat. Ha estat incapaç de negar-s'hi. No se'n sent orgullosa, però necessita les fotos per treballar. Ja li compensarà d'alguna manera.

Es posa a la feina. Revisa les fotos a l'ordinador, sempre les imprimeix, però avui no pot.

Se les mira amb calma, són molt dures. Es fixa en la creu vermella, demanarà a l'Stardust que l'investigui.

Obre un document i comença a anotar preguntes:

Havien vigilat la casa? Com van entrar? Tenien la intenció de matar els avis? Quants eren? L'objectiu era segrestar el nen? Per què m'hi han involucrat? Què saben de mi? Per què pinten la creu vermella?

Segurament hi haurà d'afegir més preguntes.

Prepara l'agenda al mòbil. Persones a qui ha d'interrogar, començarà per la dona que els fa la neteja. El que més la preocupa és el que saben d'ella els segrestadors.

Ho deixa estar per avui, intentarà dormir.

A les set li sona el despertador. Ha dormit malament. Necessita que arribi l'Stardust amb tot el material.

Es prepara unes torrades i un suc de taronja, i per acabar un cafè amb llet de soja.

Quan s'asseu a la taula i obre el portàtil truquen a la porta, és l'Stardust.

- Hola, per fi ets aquí! T'ha costat de trobar l'adreça?- Es fan un petó de benvinguda.
- He preguntat a un noi que anava cap a la feina. Com estàs? Fas mala cara.
- Estic preocupada. Per la investigació i per mi.
- Ara en parlem.

L'Stardust es treu la jaqueta, deixa les coses que ha portat per a la Júlia, diu que no ha esmorzat. Va a la nevera i agafa el pot de llet, es prepara un entrepà de formatge i un macchiato.

Es posen a la feina. La Vivaldi li ensenya les fotos de l'assassinat i les imprimeixen. Li assenyala la creu vermella del sostre.

- Aquesta creu ens ha de preocupar. Per què l'han pintat? És un missatge que han deixat a casa dels avis i a l'estació de tren.
- Així hem de pensar que són els mateixos autors.
- Sí, busca a les bases de dades de la internet profunda, imatges que es corresponguin a la foto.

- Sí. De seguida m'hi poso.

En pocs segons ja ha trobat respostes...

- Mira, pot ser diverses coses, però probablement es tracti de les cartes zener.

Les cartes zener són cinc i una d'elles és una creu vermella igual que la que han pintat al sostre.

- Partirem d'aquesta pista. I hem d'esbrinar quina connexió tenen amb mi, jo no sé res d'aquestes cartes.

Repassen les dades.

No sabem per quina porta van entrar, però van sortir per la del darrere. Possiblement eren més d'un, van asseure i lligar els avis, hi volien estar una estona per robar diners, buscar una caixa forta, o anaven directament per segrestar el nen? La policia diu que han robat algunes coses, molt poques. Observen les fotografies, hi ha acarnissament en l'assassinat, no sembla un dany col·lateral.

La Vivaldi decideix anar a parlar amb la Maria. Truca al timbre.

- Hola, senyora Maria. Soc la Júlia Vilaplana, treballo per al Genís Vallès, soc investigadora privada. Té uns minuts per contestar unes preguntes?
- Però, ja he dit tot el que sabia a la policia...
- Serà un moment.
- Què vol saber?
- Puc passar?
- Sí, passi.
- Com es troba?
- Bé, molt afectada. No m'esperava res de tot això.
- Digui'm com eren el senyor Ramon i la senyora Vicenta.
- Doncs gent normal, ell tenia el seu caràcter, és un home de món, era, era... perdó.

Es posa a plorar.

- Tranquil·la, és molt recent... no s'amoïni... sap si tenia enemics? algú amb qui tingués mala relació?
- No, eren bona gent, tenien diners però no en feien ostentació. Eren bona gent - repeteix.
- Vostè els feia la neteja de la casa, hi anava cada dia?
- No, hi anava cada divendres tot el matí.
- I no va notar res estrany l'últim divendres?
- No, només em van comentar que estaven contents perquè diumenge el seu net aniria a passar uns dies amb ells.
- Maria, gràcies, si recorda alguna cosa, algun fet que l'intrigui de tot el que hem parlat, m'ho fa saber en aquest número - li dona una targeta.
- D'acord.

Vivaldi descarta la Maria... de fet només volia veure quina reacció tenia al parlar dels avis.

En una investigació es basa en les tres "M": Motiu, moment i mètode.

Per ara no hi veu motiu, el moment sí, podria haver entrat amb les claus, i el mètode no, la veu incapaç de realitzar un crim i menys encara un segrest.

Pensa en la navalla d'Occam, el més senzill és el més probable.

Capítol 10

La dona del llac

Fa tres dies de la descoberta dels assassinats i els forenses han acabat les autòpsies. Han donat l'informe a la policia. Es confirma que la causa de la mort són les ganivetades. L'home en té sis, quatre a l'esquena i dues a la zona dels ronyons. La dona en té tres al pit. Són tan profundes que els ganivets han quedat clavats al cos de les víctimes, no els van poder treure. Hi ha molta ràbia en aquest atac.

Ja es poden entregar els cossos a la família. Podran preparar el funeral.

La policia científica ha acabat la feina a la casa i ha donat l'informe a l'inspector Fonollosa. L'estudia reunit amb el seu equip. No han trobat empremtes dins ni fora de la casa, però sí unes petjades, hi havia tanta sang que la van trepitjar, amb la ira que els dominava no s'hi van fixar. Corresponen a dues persones diferents.

Han examinat els ganivets, un és d'estil militar, segurament el portaven els assassins, l'altre el van agafar de la cuina. L'esprai utilitzat per dibuixar la creu és molt corrent, és típic dels grafiters, es troba en qualsevol botiga de pintures.

Baggio informa que el dibuix del sostre correspon a una creu grega, no llatina, i el cercle del desguàs no té res d'especial, no ha pogut anar més enllà. Dels casos que va jutjar el jutge assassinat n'ha separat tres on intervenen adolescents que ara serien de l'edat dels segrestadors del nen.

Quan als atacs a l'empresa del pare, han estat sempre sense violència.

Manuel ha constatat que les roderes de darrere la casa corresponen a la furgoneta utilitzada en el segrest. Siro informa de l'entrevista amb l'amo del desguàs, gràcies a ell saben que eren quatre persones, dos homes i dues dones, joves. Però a les càmeres no hi ha cap imatge dels segrestadors i al desguàs no van deixar rastres. La científica encara examina la furgoneta.

Continuaran endavant amb les investigacions, les petjades, els gani-vets, l'espriai, el vehicle. No tenen sospitosos. Els components del grup són una incògnita.

L'inspector demana als policies que facin l'informe de les seves descobertes. Ell ha d'anar al funeral dels senyors Vallès.

En Genís Vallès no té ànims d'ocupar-se de res. Però ha de fer el cor fort per encarregar-se del funeral. La seva secretària l'ha ajudat.

L'enterrament és a les 12 a l'església del poble. Ha vingut molta gent de fora que coneix la família. No paren d'arribar cotxes, l'alcalde ha fet habilitar el pla de davant del poliesportiu per aparcament. Arriba el cotxe fúnebre completament cobert de corones i rams de roses. El capellà fa una homilia plena d'elogis cap als difunts. S'horroritza de la mort violenta i del segrest que ha patit el net. Se sent un plor contingut, és del pare del Joel, agafa fort el fill, el té al costat i no el deixa anar.

Fonollosa ocupa un lloc al final de l'església. Ha deixat la investigació per unes hores en mans dels seus companys. Se sent obligat a acompanyar la família. Té el mòbil en silenci, però ara s'ha il·luminat, té una trucada de la sotsinspectora Baggio, deu ser important.

Surt a la plaça per poder contestar.

- Digue'm, de què es tracta?
- Inspector, han trobat al llac un cos amb signes de violència.
- Què dius? Un altre assassinat? Vinc ara mateix!

Finalment s'anuncia que el dol es dona per acomiadat i la gent va sortint.

L'inspector ja condueix cap a la Central. Està molt amoïnat.

Immediatament va cap al lloc de la troballa amb l'inspector Domínguez. La sotsinspectora ja és allà, han acordonat la zona, per desgràcia ja hi ha arribat la premsa. Quan baixa del cotxe els periodistes l'envolten, però no contesta preguntes, diu que més tard farà un comunicat.

És una noia jove, ha estat apunyalada múltiples vegades, amb ràbia, s'assembla a l'assassinat dels avis, però no han trobat cap creu vermena. Fonollosa comenta amb els companys que segurament són davant d'un altre assassí.

Com acostumen a fer els caps de setmana, la Laia Giner i les seves amigues surten de festa. Han anat a unes carpes que hi ha al pla d'en Foix, al poble veí.

Han begut força i ja havien previst tornar amb taxi. La primera en baixar és la Núria Freixes. Casa seva és a prop del llac Foix. El taxi la deixa a la carretera i té dos minuts de camí vorejant el llac. Es treu les sabates de taló per caminar més lleugera per l'herba. Té sort que és lluna plena i veu bé per on passa. Ara s'arrepenteix de no haver demanat que el taxista la portés fins a casa, el camí no està asfaltat, però està prou bé. És un camí que ha fet moltes vegades, de dia i de nit, però avui és diferent, encara no han trobat els assassins dels senyors Vallès i sent que a poc a poc la va dominant la por. De sobte sent un soroll darrere seu, una branca que es trenca. Es gira i no veu ningú, potser ha estat un animal. Però no està tranquil·la, li queden uns 150 metres per arribar a casa, es posa a córrer, una sabata se li escapa de la mà i li cau a terra, desesperada llença l'altra, comença a buscar les claus a la bossa sense deixar de córrer, no veu un tronc que hi ha entre l'herba i ensopega, mig cau i perd les claus, no s'atura a buscar-les, ja picarà a la porta. Algú s'acosta darrere seu, crida - Auxili!-, quan sent una forta punxada a la cama, l'home li ha llançat un arpó que se li ha clavat ben endins, cau a terra, li fa molt mal. Vol aixecar-se però no pot, aconsegueix girar-se i s'arrossega intentant fugir.

Darrere seu es topa amb els peus d'un home, aquest s'ajup i li diu a cau d'orella en veu molt baixa:

- No et moguis, no intentis res, moriràs igualment!

Se li gela la sang! Fa un crit! L'home porta una navalla i li clava al braç, la sang li cau avall fins a la mà. Està paralitzada per la por, plora. De seguida l'home treu una bossa de plàstic negre i li posa al cap, no veu res, li costa respirar, veu que no se'n sortirà, que morirà. L'home li

treu l'arpó, crida de dolor però la veu queda apagada. Sent que l'agafa pels braços i l'aixeca, l'obliga a caminar uns passos fins que és a la vora del llac, l'apunyala una vegada i una altra fins que ja no es mou, cau morta amb mig cos dins de l'aigua. L'home es fica al llac i estira el cos per portar-lo més endins. Després torna a la vora, porta un vestit de pescador, està tot tacat de sang, se'l treu i amb tota tranquil·litat el guarda en una bossa. Es neteja la cara i les mans brutes de sang. L'arpó i el ganivet, com seguint un ritual, els posa també dins la bossa. Segueix el camí de tornada buscant les sabates de la noia, les troba, primer una i després l'altra, les ensuma amb fruïció i les posa també a la bossa.

Camina fins al cotxe que ha deixat al bosc, deixa la bossa al maleter, engega i se'n va.

Es posa música tranquil·la a Ràdio Sintonia FM, sona Fast Car, de Tracy Chapman.

Condueix lentament mentre dona copets al volant amb els dits, seguint el ritme...

Sembla que tot continua igual que fa uns instants, ha estat tot molt ràpid.

Esperava el moment des que la Núria ha sortit de casa, sabia que tornaria tard. S'ha vestit amb la granota de pescador i ha esperat al cotxe fins que ha arribat el taxi.

Capítol 11

Tornant al llac

Fènix veu atònita que hi ha hagut un altre crim a Vila Quadrenys, han matat una noia al llac.

Ho troba molt estrany. Pensa que algú està buscant aprofitar-se de la situació i vol fer creure que és cosa d'ells.

Encarrega a la Blackjack que investigui què està passant, informació a la xarxa, tot el que tingui al seu abast.

Paral·lelament envia el Rus al lloc del crim per veure si pot assabentar-se de quelcom que els doni una pista.

El Rus torna al cap de tres hores i li explica que ningú ho relaciona amb ells.

Fènix veu que el crim pot haver estat una simple casualitat. Ha de decidir què els convé més, els pot beneficiar que pensin que és cosa d'ells? Finalment decideix que ho vol aprofitar, farà creure que han estat ells. Envia un missatge a la Júlia Vilaplana assumint l'assassinat.

"Volem negociar amb el Govern un canvi de polítiques capitalistes o continuarà havent-hi víctimes. Grup Zener."

Tot serveix per pressionar el Govern. Han de fer més accions, aquesta no és seva, però els serà útil.

L'home que ha assassinat la noia vol que pensin que ho han fet els mateixos que han matat els avis. S'ha adonat que és una gran oportunitat per ell. Ha vist a les notícies que a la casa dels avis havien pintat una creu vermella.

S'havia quedat les sabates de la noia com a trofeu, les tenia guardades en una cabana que té al bosc. Però ara pensa que és més important desviar l'atenció de la policia. De nit va a la cabana, agafa les sabates, hi pinta una creu com la que ha vist per televisió i torna a l'escena del crim. La policia ja ha escorcollat el lloc, però no el preocupa, trobaran

les sabates, les deixa mig amagades sota uns esbarzers.

Tornar al lloc no l'ha neguitejat, no ha sentit cap emoció.

La investigadora Vivaldi ha rebut un missatge del grup Zener, s'atribueixen l'assassinat de la noia. Ho ha passat a la policia, però no s'ho acaba de creure.

Vol parlar amb els pares de la noia assassinada.

Deixa el cotxe al voral de la carretera BV-1213 i fa el camí a peu fins a la casa. És un dia de tardor, el sol brilla sobre l'aigua del llac i fa ombres amb les fulles dels arbres.

- Ja hem parlat amb la policia - li diu el pare.
- No sabem qui ho pot haver fet - diu la mare.
- Jo investigo per encàrrec del senyor Vallès. Hem de saber si són els mateixos autors.
- Però la nostra filla no tenia cap relació amb ells.
- Expliquin-me coses de la Núria.
- Una noia fantàstica, havia anat al col·legi al poble i després a l'institut a Vallroca, perquè aquí no n'hi ha. Anaven amb tren tot el grup de nois i noies - diu la mare.
- Quan va acabar va trobar feina a l'ajuntament, treballava a les oficines. Li estem molt agraïts a l'alcalde, la va contractar - diu el pare.
- Tenia algun problema amb algú per culpa de la feina?
- No, no, estava molt contenta.
- I relacions amb nois, estava promesa?
- Va sortir uns mesos amb en David Jurado, però fa dues setmanes que van trencar. A ella no li acabava de fer el pes, era una mica possessiu.
- I les amigues?
- Molt bé, amb això del xicot li van donar tot el suport, precisa-

ment l'animaven a sortir, per oblidar el mal tràngol.

- I el xicot la perseguia?
- No, ens ho hauria dit.
- L'esperaven desperts aquest dia?
- No, no ho fèiem mai, no ho volia, tenia clau i no li controlàvem l'hora que arribava. Teníem un acord, quan arribava deixava la bossa damunt la taula del menjador i quan ens despertàvem sabíem que era a casa, sense molestar-la.
- Doncs res més, gràcies per parlar amb mi. Trobarem a qui ho ha fet!

A la mare se li escapen les llàgrimes, el pare té els ulls plorosos, s'acomiaden sense paraules.

La Júlia envia un missatge a l'Stardust, perquè investigui totes les dades que trobi d'en David Jurado.

És a la llista de sospitosos.

Mentre fa el camí de tornada al cotxe va resseguint amb la vista la vora del llac. De cop s'atura, ha vist quelcom estrany entre uns esbarzers. S'hi acosta, el cor li fa un salt, són unes sabates de noia amb una creu vermella pintada. Agafa una branca i amb cura separa una mica els esbarzers, sí, confirma que ho ha vist bé. No toca res, truca al Valentí Fonollosa.

- Valentí, soc la Júlia!

La veu sona excitada, l'inspector es posa en guàrdia.

- Què passa Júlia, estàs bé?
- Sí! Mira, hi ha unes sabates a la vora del llac! Amb una creu vermella!
- Oh! No et moguis d'aquí, ara venim!

L'inspector crida en Baggio i en Domínguez i van cap allà. També avisa la científica.

Arriben, saluden la Júlia, quina troballa! Ja ho havien escorcollat, estan segurs que no hi eren, les hi han deixat més tard. Acordonen la zona.

Els dos policies de la científica les agafen i les posen en una bossa per analitzar-les. Busquen petjades al voltant, només hi ha les de la Júlia. Als esbarzers no hi troben res, per no punxar-se la persona que les ha deixat haurà separat les branques amb un pal. Miren amb deteniment si hi ha alguna goteta de sang, però no veuen res. En Fonollosa parla amb la Júlia, li diu que han de pensar que és obra dels Zener, per la creu a les sabates i perquè ho han reivindicat. Ella no li replica, es queda pensant. És evident que les han deixat a posteriori, ja que la policia les hauria vist el dia que van trobar el cos de la dona i van escorcollar la zona. No sap què pensar, si ho han fet els Zener, per què no van deixar la creu el mateix dia?

La policia fa la seva feina, busquen senyals d'algun vehicle, troben una zona de gespa trepitjada, sembla que per unes botes de pescador, les marques són recents. Al poble hi ha un petit grup de pescadors, els hauran d'investigar. La Júlia en pren nota mentalment. A la carretera comarcal BV-1213, uns trenta metres més enllà del camí, al voral, veuen les roderes d'un cotxe. Les fotografien.

Vivaldi s'acomiada de l'inspector i decideix seguir el rastre del cotxe. Sembla que ha anat en direcció a Belloirg. Agafa el seu totterreny i segueix la BV-1213 fins a la carretera principal C-59. No veu cap més senyal, continuarà fins al poble, a veure si veu algun cotxe que la faci sospitar. Condueix xino-xano fins que veu un cotxe aparcats al voral. Para, agafa la pistola de la guantera i se la posa al cinturó del darrere de la camiseta. Baixa del cotxe, no es veu ningú.

Mira el cotxe per dins, sembla un cotxe de policia secreta. Deu ser que han portat un equip a investigar la zona. Decideix observar des de lluny.

A cent cinquanta metres hi ha una mena de granja amb un estable i unes portes metàl·liques que tanquen un dipòsit d'aigua. És un lloc molt solitari, fa basarda, però pensa que els policies deuen ser a prop.

S'ho mira tot amb deteniment i procura no fer gaire soroll, no vol interrompre els policies. S'acosta a la granja, però no sembla que hi hagi ningú per allà. Segurament s'ha equivocat, no és la policia. Decideix fer mitja volta, tornar a la carretera, però en aquell moment veu un home en una de les finestres, ell també l'ha vist. L'home l'apunta amb una escopeta.

- Vagi-se'n d'aquí o morirà!
- No dispari! Estem investigant! - crida, mentre es posa a cobert...
Només li farem unes preguntes!

L'home de la finestra, que feia poc havia deixat les sabates al llac, s'havia amagat a la granja per tal de desfer-se de les proves, el vestit de pescador que es va posar per matar la noia, les botes i els estris de pescar. Ho ha ruixat tot amb benzina i ho ha cremat a la llar de foc. Quan ha vist que arribava un cotxe, s'ha posat en guàrdia i ha agafat l'escopeta. L'home dispara un tret per espantar-la, vol que se'n vagi. De cap manera pot permetre que entri i vegi les restes del foc.

La investigadora Vivaldi s'ha sorprès de l'actitud bel·ligerant de l'home i s'ha posat a cobert darrere les portes del dipòsit d'aigua. Ara està segura que està sola, el cotxe és d'ell. L'home dispara un altre tret. Ha de carregar l'escopeta. Ella ha tret l'arma i s'hi ha tornat, disparant un tret dirigit a la finestra. Llavors l'home ha sortit corrents per la porta del costat, ha pujat al cotxe i ha fugit.

Ràpidament la Vivaldi ha pujat al seu cotxe i l'ha perseguit per la carretera C-59 a gran velocitat, han estat a punt de sortir del camí diversos cops. Ella el segueix de prop, l'home, per desfer-se'n, prem l'accelerador, 90, 100, 120, 130, per una carretera de doble sentit. Es troba cotxes a velocitat normal, uns 70 kms per hora, els avança envaint el carril contrari sense visibilitat. En un d'aquests avançaments un camió li ve de cara, es veu obligat a sortir pel voral i agafar un camí de blat sec. La investigadora Vivaldi maniobra i també es desvia per seguir-lo. No vol que se li escapi. L'home per primer cop es veu en problemes però recorda un lloc que el pot treure d'aquesta situació. Agafa un camí de terra i torna a la carretera principal C-59 en di-

recció contrària, sap on va. La porta a on ell vol, li ha tret avantatge. Vivaldi quasi l'ha perdut, veu que ha tornat a la C-59 camí de Bellroig. Accelera i el té a tocar. L'home també accelera, s'escapa i para el cotxe, corre cap a l'entrada d'un túnel, s'ajup i hi entra. Vivaldi aquests dies ha estudiat la zona però està desconcertada, no recorda aquest túnel. Ell hi entra, porta l'escopeta carregada. Ella va preparada per tot, menys per la mossegada d'una rata que li fa sang al turmell. S'espanta, fa un gemec sec, ell se'n riu i li diu:

- No saps on t'has ficat.
- Qui ets? Què vols?
- Soc la creu vermella!

Sent un tret d'escopeta i unes passes. Està tot fosc. La investigadora Vivaldi s'ha resguardat en una columna, semblen unes clavegueres, però en realitat és un amagatall de munició de la guerra civil espanyola. El túnel té diverses sortides i ell les coneix bé. A la dona encara li fa mal la mossegada de la rata. Té por. Caminen acotats una bona estona per uns túnels estrets. No s'hi veu gens, ell porta una llanterna i ella amb prou feines sap on té el mòbil. Decideix que ha de sortir com sigui del cau on s'ha ficat. L'ha perdut. Encén la llanterna del mòbil i veu el que sembla una sortida, hi ha unes escales de paret de metall que donen a una porteta. Puja, treu el cap i l'home, que ha sortit del túnel i l'està esperant li dona un cop al cap amb la culata de l'escopeta. Queda inconscient. La pot matar, però decideix endur-se-la. Li treu l'arma i sense miraments la fica al maleter. Li ha tapat la boca amb esparadrap. S'endinsa en un bosc, arriben a una clariana, quan el cotxe para ella torna en sí, treu un revòlver de petit calibre que sempre porta lligat a la part inferior de la cama dreta per casos com aquest. Dispara ràpidament al pany del maleter, l'aconsegueix obrir i fuig pel bosc. L'home, enfurismat, agafa l'escopeta i la persegueix. Però no sap cap a on ha anat, és un bosc humit, molt espès, difícil de trobar-hi el rastre d'algu, mira a terra, hi veu petites taques de sang.

Segueix les marques...

- On ets meuca!? On t'has ficat?

Ella no es mou, està darrere un tronc gruixut.

- Et trobaré! No t'amaguis!

Fuig, el té molt a prop, corre cap a baix. L'home dispara diversos trets, està a punt de tocar-la, però sense èxit. Vivaldi creua el riu Argilò que separa les valls de Bellroig i Vila Quadrenys. És un riu que baixa quasi sec perquè des de l'estiu no ha plogut gaire.

Finalment arriba a la carretera principal C-72. L'home li ha perdut la pista. Ella treu la seva identificació i para un camió que no anava massa ràpid. Està salvada. El conductor no fa preguntes. Està acostumat a veure de tot.

L'home, nerviós, torna al cotxe, està frustrat, necessita trobar una altra víctima. Matar aquella noia li ha despertat l'instint assassí. I aquesta se li ha escapat.

La Júlia arriba a casa, està trasbalsada, s'ha salvat de miracle.

L'Stardust s'espanta per la cara que fa, n'hi ha passat una de grossa! Veu que té una mossegada al turmell.

- Què t'ha passat? Què hi tens a la cama?
- M'ha mossegat una rata.
- Què dius!? On eres?
- És molt llarg d'explicar. No t'ho creuràs.

L'Stardust va a buscar una gasa, li renta la ferida amb aigua i sabó.

- Hem d'anar a la consulta del metge. Les rates porten malalties.

Mira a la web de l'ajuntament l'horari del metge. S'ha de demanar cita, però això és una urgència.

- Anem, el consultori és al carrer Centelles.

Hi ha quatre persones esperant, però li expliquen a la infermera i quan ha sortit la visita les fa passar. Es disculpa amb les persones que esperaven.

El doctor és molt amable. Li examina la ferida.

- Li receptaré la vacuna del tètanus i de la ràbia. Una mossegada de rata no és qualsevol cosa. Vigili si els pròxims dies té febre, hauria de prendre antibiòtic, de moment no cal, esperarem a veure com evoluciona.

Li donen les gràcies i també a les persones de la sala d'espera. S'han passat l'estona comentant que és la investigadora que ha contractat el Genís Vallès. En un poble se sap tot. A la noia que l'acompanya no la coneixen, encara.

La Vivaldi ha de descansar, ha estat en un gran perill, demà continuaran amb la investigació. L'home li ha dit que era la creu vermella. Ho ha d'explicar a l'inspector Fonollosa. Que el busquin. Però ella no s'ho acaba de creure. Per una banda els Zener s'atribueixen els crims i per l'altra aquest home, és tot molt complicat.

Va a la farmaciola i agafa un sobret, li mostra a l'"Stardust i li pregunta:

- Compartim una ratlla?
- Sí, d'acord.

Després es deixa convèncer perquè vagin al llit juntes. Ha passat molta por. Un massatge per alleugerir la tensió i unes carícies li aniran bé.

Capítol 12

Lligant caps

Ha passat una setmana des de l'assassinat de la Núria Freixes. La policia encara no ha detingut ningú. Van fer un gran desplegament pels boscos, la Vivaldi no els pot indicar on era, no van trobar ningú.

L'inspector Fonollosa i el seu equip porten dies treballant sense descans. En Siro ha anat a les botigues properes preguntant per l'esprai vermell. No ha trobat cap pista, en venen molts, ha de revisar els pagaments fets amb targeta, però cal pensar que els culpables hauran pagat en metàl·lic. En Manel s'ha ocupat de les petjades, són de dues persones, pel dibuix ha descobert que són unes bambes Adidas. A les botigues properes no tenen la marca. El ganivet militar costarà desbrinar com l'han aconseguit, hi ha molt mercat negre.

La sotsinspectora Baggio ha buscat per internet, veu que la creu i el cercle surten en unes cartes que es diuen zener. Ara saben que els autors es fan dir grup Zener. Hauran de mirar on els porta aquest descobriment. El jutge té algunes sentències que van aixecar polseguera, són les que investigarà a fons, sobretot tres on intervenen adolescents. El fill, Genís Vallès, té un expedient impecable, es centrarà en l'empresa.

Ja saben una cosa certa, van matar els avis i es van endur el nen. Però hi ha un component d'odi que se'ls escapa.

La investigació de la mort de la noia està estancada. La Vivaldi es va enfrontar a l'assassí. Hi ha el mateix acarnissament que amb els avis. Ara pensen que és un component del grup Zener qui ho ha fet, han deixat la mateixa creu vermella que a la casa i al segrest i ho han reivindicat. No tenen pistes. Han escorcollat la granja on se'l va veure, però sense resultats.

La Vivaldi està segura que són assassins diferents, que a la noia l'ha matat l'home que la va perseguir i no pertany al grup Zener. Han in-

vestigat en David Jurado, el noi que havia sortit amb la Núria, té una coartada sòlida, aquells dies era a Madrid per feina. Han de cercar altres sospitosos.

Capítol 13

Sense sostre

Són les 23:45, és negra nit, lluna nova. Un home d'uns 60 anys, Siscu Gimferrer, no gaire corpulent, brut i deixat, s'escalfa les mans en un bidó amb brases. A Vila Quadrenys fa força fred les nits de novembre.

S'està sota l'escala d'un edifici de dues plantes, abandonat, amb deixalles d'obres, maons, ferros, trossos de ciment, alguns estris rovellats de paleta. Aquí dorm cada nit, s'hi sent segur, és als afores del poble. Es prepara el niu amb un matalàs vell i unes mantes.

Just quan anava a estirar-se, un home se li acosta pel darrere, uns braços de ferro li envolten el tors, en Siscu es resisteix, mou braços i cames, crida, però l'home li tapa la boca amb un mocador impregnat de cloroform. Queda inconscient. L'home l'arrossega per terra caminant enrere i el porta al cotxe que ha deixat a prop. Hi ha un pobre fanal que fa llum a batzegades i un soroll com d'abelles en un rusc. Arriba fins al cotxe amb esforç, pesa més del que es pensava. És un turisme negre, l'obre amb el comandament a distància, - plick, plick-, i obre la porta del darrere del conductor, hi entafora com pot a en Siscu, que queda estirat com un sac de patates. S'espolsa la roba, va al maleter i treu unes cordes i un rotlle d'esperadrap. Els seus moviments són tranquils, com seguint un ritual. Lliga el seu presoner de peus i mans i li tapa la boca amb l'esperadrap. S'asseu al seient del conductor, posa ràdio Sintonia, sona Karma Police, de Radiohead.

Engega i marxa, ha estat tot ràpid, no l'ha vist ningú, és un lloc apartat. Condueix cap al turó del Puigcec, para el cotxe i espera més de tres hores que en Siscu es desperti.

Ha de fer esforços per no adormir-se. Sense voler ha fet una becaïna, es desperta sobresaltat, però tot està bé, encara és negra nit, mira el rellotge, són les tres de la matinada.

En Siscu es mou i remuga alguna cosa, s'adona que està lligat i de cop

recorda què ha passat. L'home el sent, es posa un passamuntanyes i li diu:

- Siscu, Siscu... sempre brut i pudent, ara cremarem aquesta roba.

En Siscu fa que no amb el cap, es mira l'home amb ulls espantats. L'home agafa en Siscu per l'espatlla i el treu del cotxe, l'arrossega fins a la vora del precipici. Va al maleter i agafa un bidó de benzina, el ruixa de cap a peus, a en Siscu li costa respirar, sap que morirà. Les llàgrimes li cauen cara avall i es barregen amb la benzina.

Quan l'home tenia a la mà el llumí encès, se sent el motor d'un cotxe. És un turisme vermell, aparca 200 metres més enllà. No surt ningú. L'home ha apagat el llumí, no sap què fer, s'ha quedat un moment en blanc. Torna al cotxe, rumia, està enrabiad, agafa un ganivet de la guantera i va decidit cap al cotxe vermell. Mira per la finestreta, són una parella d'enamorats que es fan petons acaloradament.

Ple de ràbia perquè li han aixafat els plans, pica a la finestra mentre obre la porta d'una estrebada. S'encén el llum de dins del cotxe, el noi i la noia criden molt fort, l'home clava una punyalada a la noia directa al cor, el noi intenta escapar però ell és més ràpid, es planta davant seu, l'agafa pel coll amb una corbata que treu de la butxaca, quasi l'estrangula, l'estira mig fora del cotxe. El noi crida,

- Auxili! socors!

- No havíeu de ser aquí, mala sort, noi! - li diu, mentre li clava el ganivet unes quantes vegades.

La sang cau, veu que ja no respira i s'atura. Esbufega. Va a comprovar que la noia estigui morta. Està nerviós, però se sent alleugerit.

En Siscu ha sentit el que ha passat des de lluny, ha intentat aprofitar per fugir rodolant per terra, però no té prou força i és massa lent.

L'home torna corrents i l'atura abans no es llenci muntanya avall. Va tot tacat de sang, l'agafa i el torna a ficar al cotxe.

- Siscu, on anaves? No et pots escapar de mi, què t'has cregut! Ara anirem a fer una volta.

Arriben a una cabana isolada entre els arbres, lluny de la carretera comarcal BV-3512. Entren, hi ha unes escales metàl·liques que van al soterrani. Deslliga de peus en Siscu i l'empeny escales avall, cau i es fa un trau al genoll, l'home riu. El deixa tancat, a les fosques, lligat de mans i l'esparadrap a la boca.

Puja a dalt, va al moble bar, se serveix un whisky escocès sense gel, i se'l pren amb quatre glops força seguits. Assegut en una butaca. Sent una satisfacció immensa.

Es renta, es canvia de roba i fa nit a la cabana. Ha hagut de matar aquells pobres enamorats, no hi comptava, un entrebanc, se n'ha sortit prou bé. No pateix que l'enxampin, no l'ha vist ningú.

La seva alçada i corpulència el fan sentir encara jove, tot i que comença a tenir canes.

De petit ja era un nen estrany, solitari. A l'escola va patir bullying per part de dos companys, el perseguïen d'amagat i li exigien que els donés diners. No va ser capaç d'enfrontar-s'hi mai. Ni es va atrevir a explicar-ho a casa. El pare era molt sec, no entenia la debilitat de caràcter del seu fill, la mare era amable, però es feia el que deia el pare. Quan es va fer gran va descobrir que no estimava els pares, no hi havia confiança ni alegria en aquella família. Va conèixer noies, l'únic que comptava era el sentiment de possessió.

El que ha passat a Vila Quadrenys li ha canviat la vida. Amb l'assassinat va començar a fantasiejar amb matar amb el mateix acarnissament. I ho va fer. Només calia que mantingués l'aparença de normalitat i podria deixar anar els seus instints.

L'endemà, a trenc d'alba, agafa un ganivet i baixa al soterrani. Encén el llum, en Siscu no ha pogut dormir, es pensa que el matarà, però encara no, li dona quatre galetes i un got d'aigua i el deixa anar al lavabo.

- Siscu, sempre fent el drogo i ara ets aquí, suplicant per viure? Viure?... Quina vida, Siscu? - diu l'home rient.

El deixa tancat i se'n va. L'assassinat de la noia va ser molt ràpid. Ara vol experimentar amb la sensació de poder absolut sobre una altra persona. Ja pensarà com matar-lo. Té temps. Li ha costat trobar una altra víctima, des que se li va escapar la investigadora no ha pensat en res més. La parella del cotxe, mala sort que fossin allí... Un moment pensa que s'ha convertit en un assassí en sèrie, com ha vist tantes vegades a les notícies dels EUA. I no saben que no ha acabat.

Torna a la vida normal, amb la família i la feina. Com si res hagués passat.

En Siscu porta tot el dia sol, ha provat de donar cops a la porta, però no ha cedit ni un mil·límetre. Són les 18 h del vespre quan sent arribar un cotxe i després sorolls a dalt.

L'home entra a la cabana, deixa menjar a la taula de la cuina i una bossa amb roba.

Baixa al soterrani, l'apunta amb una escopeta de caça. Li diu:

- Fas molta pudor, despulla't i posa't aquesta roba neta.

En Siscu, ja deslligat, fa el que li diu.

- Com has acabat vivint al carrer?
- Jo... jo... es va morir la dona i em vaig quedar sense feina.
- I no en vas buscar?
- Vaig caure en depressió.
- En depressió diu, ooh!- se'n riu.
- Sí.
- Vesteix-te!
- No em faci mal.
- No ploris, moriràs igualment.

Els dies següents es limita a portar-li menjar i deixar-lo anar al lavabo.

- T'he de matar- li diu cada dia, mentre el lliga amb unes cadenes a un ganxo de la paret.

I en Siscu suplica:

- No em mati, faré el que em digui!- crida desesperat.

Com cada nit l'home va a veure el seu presoner, a la cabana, però avui alguna cosa falla. Baixa enrabiad al soterrani i no veu en Siscu al seu lloc. El cor li fa un salt, s'haurà escapat? La bombeta no s'encén, només hi ha la llum de dalt que passa per la porta oberta. Dubta,

- Siscu, on ets? No pots fugir de mi!

En Siscu ha aconseguit treure la cadena del ganxo i està amagat sota l'escala. Ha trencat la bombeta.

L'home treu el ganivet que duu al cinturó. Continua baixant amb precaució buscant en Siscu amb la poca llum que arriba de fora. En Siscu ha d'aprofitar l'última oportunitat que li queda, surt de l'amagatall i intenta escanyar l'home amb les cadenes, però tants dies aquí l'han debilitat molt i amb facilitat l'home es regira, aparta les cadenes i li clava el ganivet a la cama dreta. En Siscu pot treure-li el passamuntanyes, continuen lluitant, però en Siscu està ferit i cau, llavors li veu la cara:

- Ets tu, malparit! - l'ha reconegut.

L'home s'hi abraona i li clava diverses punyalades mortals. En Siscu és mort. Tots dos estan coberts de sang. L'home neteja el ganivet en la camisa del mort i lentament puja les escales. Es pren un whisky doble.

Està cansat, pensa on pot deixar el sense sostre. Li pinta a la cara una creu vermella amb la pròpia sang d'en Siscu.

Ja està, el portarà a la plaça del poble.

Els carrers estan deserts, tothom dorm, hi ha poca il·luminació. Porta el cotxe fins a la plaça, arrossega el cos i el deixa ben bé al centre.

Són les cinc del matí. El camió de les escombraries ve del carrer Espriu i arriba a la plaça. El conductor va sol perquè el seu company està de baixa, això el posa de mal humor, té doble feina i el servei és avorrit sense ningú amb qui parlar. De cop s'atura, ha vist el que sembla un cos al mig de la plaça. Baixa del camió i s'hi acosta, sembla en Siscu,

el sense sostre, deu estar dormint la mona. Però veu horroritzat que té ferides de punyalades, està mort. Torna al camió, agafa el mòbil i avisa la policia.

El policia de guàrdia agafa la trucada, li costa de creure, un altre assassinat a Vila Quadrenys? Truca l'inspector Fonollosa.

Fonollosa està enmig d'un somni agredolç, està sopant amb la Vivaldi, però ella només vol parlar dels crims.

El desperta el so de trucada del mòbil, es desvetlla al moment.

Es vesteix ràpid, avisa que un cotxe patrulla vagi al lloc, que es trobaran allà.

Agafa el cotxe i es dirigeix a Vila Quadrenys.

La Júlia encara no s'ha pogut adormir, encara té massa nervis per l'ensurt que va patir. Va estar a punt de morir i a l'home que la va atacar no l'han trobat. L'Stardust dorm. De sobte sent passar cotxes, surt al balcó, és la policia. Es vesteix i baixa al carrer. Ara passa un altre cotxe, és l'inspector Fonollosa, ell no la veu. Segueix el cotxe, arriba a la plaça.

- Què hi fas aquí, Júlia?
- Què ha passat?
- Tenim un altre crim, i una altra creu vermella.

Retenen el conductor del camió, el pobre home està mig desmaiàt. El deixen que es recuperi una mica i li prendran declaració.

Els balcons i finestres de la plaça es van il·luminant, la gent observa des de casa. Poc a poc arriben curiosos, la policia posa una cinta per mantenir-los allunyats. Tothom té el cor petit, fa feredat el que passa, comencen a indignar-se amb la policia, no fan res!

- Ves cap a casa, Vivaldi, agafaràs fred!
- És el mateix assassí?
- Segurament, mira la creu vermella que té a la cara. Aquests Zener no pararan fins que els enxampem.

- I saps qui és la víctima?
- No, ara ho esbrinarem.

Algú ha sentit la conversa.

- Jo sé qui és, al poble tots el coneixem. És un sense sostre. Dormia en una obra abandonada als afores.
- Acosti's, ens dirà el que sap.

La Vivaldi se'n torna a casa, ha de despertar l'Stardust i s'han de posar a treballar.

En Fonollosa deixa dos policies vigilant la gent que comença a ocupar la plaça. Uns altres esperen que arribi el jutge que ha de permetre l'aixecament del cadàver. També arribaran el forense i els de la científica. La sotsinspectora Baggio és a comissaria, l'informa que ara li portaran el conductor, que l'interrogui. El pobre home encara està trasbalsat, contesta les preguntes, no ha vist ningú sospitós, cap cotxe mentre s'acostava al poble. Baggio li dona les gràcies i fa que una patrulla l'acompanyi a casa.

L'inspector va cap al local de l'ajuntament acompanyat de l'informant.

Però s'ho repensa i quan són al cotxe li diu que el porti a l'obra on es resguardava el sense sostre. Entren i veuen senyals de lluita. Fa una volta pels voltants i veu les roderes d'un cotxe.

Immediatament avisa a la Central que enviïn policies al lloc.

Fan una batuda pels voltants. Li passen una trucada d'un pare que denuncia la desaparició de la seva filla i el seu xicot. Hi parla, l'home està molt angoixat. Diu que la filla va sortir ahir al vespre i no ha tornat. Amb l'assassinat de la noia del llac té molta por.

Diu que amb el xicot tenien el costum d'anar a la zona del turó del Puigcec. És un lloc de trobada de les parelles.

En Fonollosa li assegura que es posen a buscar-los.

Envia una patrulla al Puigcec. Ja de lluny veuen una persona a terra, i la porta oberta del cotxe. S'acosten, estirat a terra hi ha el cos d'un

noi, dins del cotxe la noia morta. Tots dos amb múltiples punyalades, coberts de sang. Ho comuniquen a l'inspector. En Fonollosa es posa les mans al cap. Tenen un grup assassí al poble, despiatat i fred. El grup Zener. És el mateix modus operandi. Múltiples punyalades, acarnissament, ira.

Quan la notícia arriba al poble, una esgarripança recorre els carrers.

Aviat s'omple de periodistes de mitjans del país i internacionals.

L'alcalde fa una declaració a la televisió. Defensa la vida tranquil·la del poble i confia en la feina de la policia.

Capítol 14

Pescadors

El primer diumenge del mes de novembre els pescadors del llac fan la festa de la truita salmonada, es reuneixen al bar Zona Baixa, beuen i fan petar la xerrada. Cadascú explica les seves proeses de pesca al llac Foix i al riu Argiló que queda a la part alta de Vila Quadrenys. Aquest diumenge és diferent, comenten els assassinats que s'han comès al poble recentment. Fent broma, un diu que la policia el va tenir més d'una hora interrogant-lo. Creuen que algú de nosaltres pot ser l'assassí, quines coses!- diu en Roderic. A mi també em van estar interrogant una bona estona- comenta en Blai.

Ara arriba l'alcalde, és aficionat a la pesca també, però la seva feina, és advocat, no li deixa treva i més ara amb tot el rebombori.

- Què feu nois? Convido a una ronda.
- Comentàvem els crims que hi ha hagut al poble. Se'n sap alguna cosa més, Martí?
- Doncs no, la policia continua investigant. Aviat el trobaran, segur.
- Esperem-ho!

Arran de la dona morta al llac els pescadors han estat vigilats de prop per la policia. Els han intervingut el mòbil i han seguit les seves passes. En Roderic i en Blai tenen una complexió similar a l'home que busquen.

Tots ells tenen una coartada per a la nit dels fets i això a la policia la té desconcertada.

La Júlia va demanar a Stardust investigar en Roderic i en Blai, des de quin peu calçaven fins al color dels cabells. On eren la nit que es va produir l'assassinat i el model de cotxe que tenen. Els segueix de ben a prop. Encara no els descarta.

Capítol 15

Ciberatac

Els integrants del grup Zener estan desesperats, les seves amenaces no han portat a cap resultat. El segrest del nen els ha servit per recollir diners, però l'empresa del pare continua igual. La nota on s'atribuïen l'assassinat de la noia no s'ha publicat. Decideixen fer una altra acció. Faran un ciberatac al Banc Bankers. La Blackjack ja ho té tot a punt, hi porta dies treballant. Només ha d'executar un programa i els serveis del Banc Bankers cauran, deixarà al descobert els principals comptes de més valor. Per al Banc serà un daltabaix difícil de superar. Els interessa cridar l'atenció i atacar un Bank els motiva especialment.

Són les vuit del matí. Tot està preparat per executar-se ara, quan comença l'activitat al Banc. Conté un codi maliciós específic per a saltar-se els tallafocs i entrar al servidor central. Des d'allà la Blackjack té uns minuts per efectuar l'atac.

El sistema del Banc cau tal com ho tenien previst. Blackjack accedeix a alguns comptes, no tots els que volien, però estan satisfets. Aquest cop no han aconseguit endur-se diners, però amenacen amb publicar les dades que han robat. Deixa un missatge per pantalla avisant que són els Zener i que continuaran amb els assassinats si no canvien les polítiques capitalistes...

Tot ha estat un èxit, l'atac ha durat vuit minuts, la Blackjack elimina qualsevol pista que permeti seguir el rastre cap a ells.

En el missatge deixa un símbol nou, un quadrat de color negre.

L'inspector en cap Valentí Fonollosa s'ha aixecat d'hora, s'ha dutxat, ha esmorzat un entrepà de pernil i un cafè amb sucre morè. A mig prendre el cafè, rep una trucada del seu company Manel Torrijos. L'informa que els autors del crim dels avis de Vila Quadrenys han fet un atac informàtic a les instal·lacions del Banc Bankers. Exigeixen que els Govers abandonin les polítiques que estan portant a la destrucció

del planeta i a la ruïna de les classes treballadores. Que els mitjans de comunicació difonguin el seu missatge en prime time. En cas que no es compleixi publicaran la informació privilegiada que han robat d'alguns clients importants.

Capítol 16

Vivaldi en acció

La notícia de l'assassinat dels joves ha arribat a la Vivaldi, en Fonollosa li ha explicat. La policia pensa que tot és obra dels Zener, però ella té clar que són dues autories diferents. Amb l'ajuda de l'Stardust fan una cronologia dels fets. L'home que la va perseguir ha matat quatre persones. Ha de ser del poble, coneix molts racons. No ha pogut donar la descripció a la policia, el va veure de lluny a la finestra i al túnel tot era fosc. Fan una llista de sospitosos. Un veí del sense sostre amb qui va tenir una baralla violenta. La colla de pescadors del poble també estan sota sospita. La parella del cotxe sembla que eren al lloc equivocat. S'han trobat rastres de l'arrossegament d'un cos, i no és el noi, el seu cos no té senyals. Segurament van veure les maniobres de l'assassí i els va matar.

Però la Vivaldi té una altra prioritat, està convençuda que l'assassinat dels avis i el segrest del nen és obra dels Zener i encara no ha pogut esbrinar què la relaciona amb el grup. Aparquen la investigació de l'assassí en sèrie i es posen a buscar el grup Zener.

La seva ajudant és una hacker fabulosa. Troba el que ningú trobaria. Li encarrega aprofundir en la recerca dels Zener.

Ha trobat una fotografia on apareixen dues nenes que juguen amb l'avi amb unes cartes que semblen les zener. Per l'edat de les nenes podrien ser integrants del grup. Continua buscant i descobreix que les nenes tenen relació amb Vila Quadrenys. Són la Jessica Gutt i la Mònica Julien.

La Jessica és del poble i de fet el pare encara hi viu, fa dos anys que va tornar al poble. L'altra és la cosina, la seva mare va acollir la Jessica quan es va quedar sola. Quan veu el seu nom la Vivaldi recupera uns records dolorosos que voldria haver deixat enrere. Està incòmoda, però té clar que ha descobert per què l'han involucrat.

- A veure, Júlia, tu i jo encara no ens coneixíem, tu eres policia. Explica'm de què va tot això.
- Va ser un cas molt dramàtic. Que sempre m'ha perseguit. Un maltractador que, quan per fi la dona el va denunciar, va ser absolt pel jutge. I jo vaig testificar en el judici. El jutge era en Ramon Vallès, l'home assassinat. Ara ho veig clar, el motiu i el perquè de l'acarnissament. És una venjança.

Capitol 17

Cas Oliveres

Un dia d'estiu, en un camp d'oliveres troben borratxo en Frans Gutt. Està dormint.

Havien anat a passar el dia al camp en Frans, la seva dona i la seva única filla, Jessica. La nena té onze anys.

És un home que maltracta la seva dona contínuament, arriba borratxo a casa i amb qualsevol excusa salta i li dona una bofetada o cops de puny a la cara o al ventre.

La nena ara ja comprèn el que passa i vol que la mare el denunciï, però la dona no s'atreveix, li té por.

Avui ha estat diferent, anaven amb el cotxe, ja havia begut. Sona *This day we fight* de Megadeth a la ràdio a tot volum. La frenètica cançó el fa posar més violent, comença a discutir amb la mare, a escridassar-la, la nena ho veu des del seient del darrere, agafa la dona pels cabells.

De cop ha parat i les ha obligat a sortir del cotxe, ha començat a perseguir-les amb els llums encesos entremig de les oliveres, continuava bevent, així durant deu minuts, estaven segures que les volia envestir, fugen com poden, es donen cops amb les branques, es fa fosc, les ombres de les oliveres es confonen amb les de la dona i la nena, sembla una dansa de fantasmes, al final la mare ha caigut, s'ha quedat quieta, ell ha baixat del cotxe, l'ha mirat, li ha donat una puntada de peu per veure si es movia, no respon, la nena fuig, ell la persegueix, però està molt borratxo, ella corre més que ell, arriba a la carretera, un cotxe para, el pare ve corrents, la nena suplica que la deixin pujar al cotxe, la conductora la porta a la policia.

L'home està esgotat, va a buscar la seva dona, però no hi arriba, es deixa caure i es queda adormit.

A la comissaria hi ha de guàrdia la Júlia Vilaplana, la nena parla amb ella, immediatament es fa càrrec de la situació, crida una ambulàn-

cia i amb el company van amb el cotxe patrulla, la nena va amb ells perquè els indiqui el lloc. Troben la mare malferida, però conscient. L'ambulància la porta a l'hospital. Busquen en Frans i el detenen.

La mare té una fractura oberta a la cama dreta i ferides als braços i cames, senyals de cops a la cara. La nena té esgarrinxades a la cara i als braços.

El cas el porta la llavors inspectora Júlia Vilaplana, la Vivaldi.

Parla amb la dona i aconsegueix que el denunciï. Porten l'home davant del jutge, diu que la dona ha caigut, ell no volia fer-li mal, era un joc.

Els policies sospiten que menteix, però no ho han vist, no poden corroborar la versió de la nena, i la mare calla. El jutge el deixa en llibertat sense càrrecs. Dos dies després de sortir de l'hospital, la mare se suïcida. La Júlia sempre s'ha preguntat si podria haver fet quelcom més, i ara li han posat el cas davant la cara.

Sospita que la Jessica ha format el grup Zener per venjar-se del jutge. Tots aquests anys haurà alimentat un odi mortal cap a ell. I també ha buscat un enfrontament personal amb ella, d'alguna manera la fa responsable de la mort de la mare.

Han de continuar la recerca dels Zener. La cosina pot ser un altre component. I n'hi ha dos més que sàpiguen. Les dues cosines apareixen com a activistes en diverses accions. Però d'això a passar a matar i segrestar hi ha un salt molt gran. El que ho canvia tot és el desig de venjança. Stardust busca tota la informació possible a internet. Les dues cosines viuen a Vallroca. Tenen llogat un apartament petit, vell. Fan feines esporàdiques. Porten una vida normal, tenen poques amistats, surten poc, no se'ls coneixen relacions de parella. Van ser detingudes per aldarulls en una manifestació, però van poder sortir. Vivaldi ja les té localitzades, farà un seguiment de les dues cosines. Ha de descobrir proves que les incriminin i qui són els altres components del grup.

Capítol 18

El cambrer

L'home s'asseu a la taula de sempre, es demana un bourbon amb gel. Són les deu del vespre. El bar Zona Baixa és l'únic obert fins tard. Se'l pren a glopets tranquil·lament. L'assaboreix. Remena el got fent copets amb el gel. Paga el que li deu al cambrer, un home de 45 anys, l'Enrique Hermosilla. És de l'Equador, porta dotze anys vivint a Catalunya i s'ha integrat perfectament al poble.

- Què et dec Enrique?
- Són cinc euros.

L'home es posa la gavadina i surt del bar. Se'n va al pàrquing del costat. Busca el cotxe del cambrer, un Renault Clio blau. Està tancat. Mira si hi ha algú per la zona que el pugui veure. Va preparat, de la gavadina treu un estri amb el que fa un petit forat al vidre i amb un ganxo obre la porta, es col·loca a la part del darrere del cotxe, s'asseu al mig, obre els braços i els recolza a la part superior del seient.

Espera fins a les dotze, està pletòric, tot li ha sortit bé fins al moment. No pensa en si l'atraparan algun dia. Viu el moment i no es preocupa de res més.

Sap que l'Enrique plega a les onze aproximadament i que es passa una hora més recollint les taules i netejant.

Finalment, l'Enrique plega i s'acomiada de l'amo del bar.

- Adeu Robert, fins demà!
- Adeu Enrique.

L'Enrique va cap al pàrking, obre el cotxe amb el comandament a distància. No se n'adona que ja està obert. S'asseu al seient del conductor i al mateix moment sent una pressió als ronyons molt forta per darrere el seient. S'espanta, vol mirar enrere però una veu contundent li diu:

- No et giris! Engega el cotxe!
- Val! No em faci mal.

L'Enrique està al cas dels últims assassinats ocorreguts recentment al poble i pensa que ell serà el següent. Que li ha tocat. Però que procurarà oposar resistència. Intenta pensar ràpid mentre engega el cotxe... Tinc un tornavís a la guanterera. Si el despisto podré agafar-lo - pensa.

- On vaig?
- Anem a casa teva.

L'Enrique té família, dona i dos fills petits de cinc i set anys. No vol anar cap a casa de cap de les maneres.

- Faci'm el que vulgui a mi, però no toqui la meva família.
- Tu calla i fes el que et dic! Conec el camí. Així que no intentis coses rares.

L'Enrique es posa nerviós. Condueix lentament, vol donar-se temps per decidir què ha de fer. En arribar a un semàfor en vermell, l'Enrique frena, pensa en fugir del cotxe, en la seva família, en tot. Llavors nota un ganivet al coll.

- Res de fer ximpleries i la teva família sobreviurà.
- D'acord.

Es posa verd i arrenca el cotxe, falten dos minuts per arribar a casa.

L'Enrique, els caps de setmana es treu un sobresou fent d'àrbitre a les categories inferiors del Quadrenyenc. L'endemà al matí té partit.

L'home ho sap. El fa parar abans d'arribar a casa i li diu que vagi a peu, agafi la bossa amb la roba d'àrbitre i que torni com a màxim al cap de set minuts. I que no digui res a ningú. Li posa un micròfon al coll per sota la camisa i diu que l'estarà escoltant en tot moment. L'home porta un passamuntanyes, no li veu la cara.

- Qualsevol moviment en fals i mato la teva família!
- No, sisplau! - suplica.

- Ràpid!
- D'acord, d'acord, ja hi vaig.

L'Enrique entra a casa, fa un petó a la seva dona i als seus fills que estan mirant una pel·lícula, està a punt de plorar però no s'ho pot permetre.

- Vaig a buscar la bossa d'entrenament i la deixaré al cotxe.
- No tardis, que els nens han d'anar a dormir- diu la dona.

Agafa la bossa i hi posa un ganivet de la cuina. Va cap al cotxe. Els fars del cotxe l'enlluernen. Va amb la bossa a la mà i veu com s'obre la porta del copilot.

- Puja, conduiré jo a partir d'ara.

L'Enrique s'asseu al lloc de copilot, deixa la bossa a la part del darrere.

L'home treu un ganivet i li clava a la cama esquerra, sap que pot fer-ne alguna i el deixa fora de combat abans que pugui intentar res.

L'Enrique crida agafant-se la cama, però el cotxe arrenca a tota velocitat. Va de camí al camp de futbol.

La cama li fa molt mal i quasi no pot moure's.

- Per què? Per què?- plora.
- No ploris! Moriràs igualment!

Un cop arriben al camp de futbol, l'home surt del cotxe, agafa l'Enrique per la camisa i el porta arrossegant pel camp deixant un rastre prim de sang. L'Enrique es resisteix i crida, però a aquelles hores no hi ha ningú. Els nens ja fa hores que han fet l'entrenament i ja són a casa.

- Vesteix-te! - li diu l'home.
- D'acord!

Quan té posada la camisa d'àrbitre i va per agafar els pantalons, agafa el ganivet que té a la bossa. Ràpidament allargant el braç intenta sense èxit clavar-li a l'espatlla.

L'home, enfurismat, li clava el ganivet al coll i l'Enrique cau fulminat al mig del camp de futbol.

L'home agafa les coses, les neteja amb una tovallola, les guarda en una bossa i marxa a peu fins a un carrer estret on ha deixat el seu turisme negre.

La dona de l'Enrique, veient que trigava massa, ha agafat el mòbil i ha trucat a la policia. Tots al poble estan espantats.

La policia està desbordada. Tenen un assassí en sèrie, un cas molt poc freqüent, i encara no l'han atrapat. A la comissaria, l'inspector Fonollosa rep la notícia de la desaparició de l'Enrique Hermosilla amb un mal pressentiment. Acompanyat d'en Domínguez van a la casa del desaparegut.

La dona els explica que ha arribat de treballar i ha dit que anava a portar la bossa d'esport al cotxe. Li ha estranyat, però no ha fet preguntes.

- Quin cotxe teniu?
- Un Clio blau.
- On el guardeu?
- El deixem al carrer, prop de casa.

Baixen al carrer, el cotxe no es veu per enlloc. Pugen al cotxe patrulla i donen voltes pel poble, finalment el veuen aparcant al davant del poliesportiu. S'hi acosten, està obert, hi ha rastres de sang al seient del copilot. El rastre continua fins a dins i sobre la gespa veuen un cos. És l'Enrique, el coneixen del bar, és mort, té una punyalada al coll. En Domínguez truca a la Central informant de la troballa i demana que tothom es posi en marxa, el jutge per l'aixecament del cadàver, la científica, el forense.

En Domínguez va a donar la tràgica notícia a la dona de l'Enrique. En Fonollosa torna a comissaria. Una altra víctima. Ja dubta que siguin els Zener, potser la Júlia té raó. És un assassí en sèrie. Sempre actua igual i no deixa pistes, només en el de la noia va deixar la creu vermella.

Capítol 19

Gutt

A Vila Quadrenys la premsa es fa ressò d'una altra mort. Han trobat penjat d'una corda el pare de la Jessica Gutt a casa seva. Sembla un suïcidi.

La veïna ha fet una trucada a la policia alertant de sorolls al pis del costat la nit passada. Quan la policia hi ha arribat han trobat la porta entreoberta.

La nit anterior Fènix va anar a casa del seu pare i no el va trobar. Està disposada a matar-lo. Al cap i a la fi és el principal culpable. Entra a casa amb les claus que ha conservat tots aquests anys. Des que va saber que havia tornat al poble té pensat de fer-ho. Prepara un escenari per a la seva fi. Hi ha pensat molt i ho té tot calculat. Una cadira i unes cordes. Semblarà un suïcidi. Ha esperat molts anys que arribés aquest moment. Va armada, porta una pistola que li ha buscat el Rus i un ganivet, amb el seu pare qualsevol cosa pot passar.

Quan el seu pare Frans Gutt arriba, Fènix està asseguda mirant la porta, és un apartament no gaire gran i la porta principal dona al menjador directament. Està tan borratxo que s'ha d'aguantar a les parets, per no caure.

Li diu:

- Hola pare.
- Jessica! Què hi fas aquí? Ves-te'n!
- Vas borratxo?
- I tu què n'has de fer? Què vols?
- Matar-te!!

El pareriu...

- Tu? No em facis riure!

- Ho dic de veritat. No em creus?

Fènix s'aixeca de la cadira, se li apropa i li apunta l'arma al cap.

- Puja a la cadira!
- No ho faràs! - somriu.
- Ja m'has sentit! Puja!

El pare, borratxo, es regira i quasi cau. Tomba la cadira, va cap a la porta però la Fènix li barra el pas. Amb un ganivet que li posa a prop de la galta, li diu:

- Avui faràs el que jo digui!
- Meuca! Tu i la teva mare!
- Puja a la cadira t'he dit!

L'home es resisteix, però ja no té la força de quan era jove i la beguda l'ha debilitat molt, ella li dona un cop amb l'arma que el deixa estabornit, l'asseu a la cadira com pot, li posa la corda al coll i li diu que s'aixequi o li clavarà el ganivet.

Ell obeeix. Està massa borratxo per entendre de què va tot. Plora i riu. Discuteixen sobre les pallisses a la mare i el dia del suïcidi.

Ell està enfilat a la cadira amb la corda al coll.

- Recordes que cada dia arribaves borratxo? De petita, la mare em portava a dormir abans que arribessis, jo sentia crits i cops.
- Tu no ho entens, s'ho mereixia.
- La mare apareixia l'endemà amb la cara inflada o amb blaus als braços i a les cames. Jo plorava.
- No m'obeïa, era una ximpleta!
- No tenies dret a pegar-li, malparit!
- Però de què et queixes, a tu no et vaig fer mai res!
- Perquè jo era ràpida i em posava a córrer! I tu, borratxo, no em podies agafar! M'havia passat nits a fora el pati per no rebre

cops. Fins que un dia la mare no va aguantar més! Es va matar!
Ho entens? Perquè no podia més! Ara ho pagaràs tot!

Ell plora, suplica,

- No era culpa meva, no era jo, era l'alcohol que em dominava...
- La mare va morir per culpa teva!
La vegada que va anar a l'hospital, va fer la denúncia, però el jutge et va absoldre. Ara jo faré justícia!

La Fènix decideix que ja l'ha sentit prou, s'apropa plorant al seu pare i d'una puntada de peu li treu la cadira.

L'home queda penjant, amb moviment de cames, i les mans al coll. Durant cinc minuts. La Fènix no vol mirar. Un cop mort, llença a terra una carta amb unes onades blaves i marxa.

Per fi ha venjat la mort de la mare, ha matat als culpables. Una tranquil·litat estranya l'envaeix. Però hi ha una altra responsable, l'expolicia Júlia Vilaplana, la Vivaldi. Quan era una nena i la van acompanyar a comissaria, la Júlia la va acollir i li va assegurar que s'encarregaria que el seu pare fos castigat, entraria a la presó i ja no podria fer mal a la mare. Després davant del jutge es va fer enrere i va declarar que no havia vist l'agressió. Ara li toca a ella.

Capítol 20

Sabotatge

Les pressions dels integrants del grup Zener no han sorgit efecte. Han sortit a les notícies els assassinats de Vila Quadrenys però la policia ha intervingut perquè no s'informés del ciberatac.

No els queda més remei que publicar les dades robades. Truquen al diari de Vallroca per informar que tenen dades bancàries importants. I que les publicaran si no difonen les seves exigències sobre les polítiques capitalistes del govern.

El diari, abans de publicar la noticia ho contrasta amb la policia i aquests ho neguen. El diari decideix no publicar res. Cada dia reben desenes de rumors de gent que vol sortir al diari i en descarten la majoria.

Vist que no en trauran res del ciberatac, Fènix comença a rumiar el següent atac. Ho té tot pensat, només falta executar-lo. Aquest no el podran amagar.

Vol anar més enllà, pretén fer una apagada elèctrica sense precedents a la ciutat de Barcelona.

Reuneix el grup, els cita a l'escorxador, la policia no l'ha localitzat. Encara és un lloc segur. Els explica el pla i els sembla fantàstic, és un atac de gran envergadura. Aquesta vegada sortiran a les notícies i a la primera plana dels diaris.

La Fènix els explica que ha llogat unes consignes a l'estació Central, dona a cadascú la clau amb el número de la taquilla. Allí cadascú hi trobarà deu mil euros. És el que queda del rescat després de les despeses per als atacs. Quan acabin la seva part de la missió, han d'anar a recollir-ho i han d'emprendre el camí que vulguin, fugir o provar de tornar a la seva vida habitual. Estaran una temporada sense comunicar-se. Han de vetllar per la seva seguretat. L'escolten molt seriosos, perquè l'acció que duran a terme és molt important, i també perquè,

tot i que provenen de mons tan diferents actuar junts ha creat un vincle, i no saben quan es tornaran a veure. No discuteixen l'acció, estan tan frustrats com la Fènix per no haver aconseguit res, cal donar un cop de puny a la taula amb una acció ben contundent. Saben que ho poden fer i que pot sortir bé.

Necessiten reivindicar-se. Es conjuren que tot surti bé.

S'hi han d'implicar tots els integrants del grup. Boicotejar la central elèctrica que abasteix tota una ciutat no és feina fàcil. Primer s'informen de com funciona la xarxa elèctrica. Blackjack necessita dies per aconseguir tota la informació disponible a la xarxa. Fa servir mètodes de falsificació d'IP per no ser detectada i que la policia no pugui rastrejar des d'on es fan aquestes cerques. Aixecarien sospites innecessàries.

Un cop té la informació l'explica amb detall a tot el grup. Explosius ha estat treballant en fabricar detonadors i artefactes que facin saltar els generadors principals i secundaris.

El Rus ha contactat amb l'Aleksei i l'Svetlana, dos amics seus que l'ajudaran a col·locar els explosius sense ser vistos. Els ha presentat al grup.

La Satànica sabotejarà totes les càmeres de seguretat dies abans, tal com li va ensenyar la Blackjack a l'estació de tren de Vallroca.

El sistema informàtic també serà controlat per la Blackjack.

I Fènix dirigirà l'operació.

El dia de l'atac hi ha nervis. Tot està preparat, però qualsevol error farà que els detinguin.

L'Explosius s'uneix als russos, porten els materials cap a Barcelona, han llogat una furgo Kangoo.

Blackjack canvia el senyal de vídeo de les càmeres properes als generadors elèctrics principals.

Els russos s'han preparat unes granotes per confondre's amb els treballadors, entren al perímetre de seguretat amb l'equip especial i col·loquen els explosius als quadres elèctrics. Pinten en una paret un altre símbol, una estrella groga de cinc puntes.

Fènix arriba a la nau, truca a la policia en nom del grup Zener per advertir-los que ells són els responsables del que succeirà en les properes hores.

Falten pocs minuts per les set del vespre. Hora que estan a punt de tancar les botigues i molta gent torna a casa amb metro. Fènix dona l'ordre de fer detonar els explosius.

Els sistemes informàtics estan sota el control de Blackjack i activa els detonadors per una ràdio freqüència dedicada. Les explosions fan malbé els quadres principals dels generadors elèctrics.

La caiguda del corrent elèctric a Barcelona i rodalies és un fet. Gradualment la ciutat es torna fosca. El caos dura uns minuts. Els més afectats són els mitjans de transport. Metro i trens queden paralizats, centenars de persones atrapades. Ascensors aturats entre plantes. Portes que no es poden obrir, la ciutat a les fosques.

A l'aeroport les comunicacions entre avions i la torre de control aeri es compliquen.

- Vol LHE3729 procedent de Miami. Hem perdut de vista la pista d'aterratge. Esperem instruccions.

Els generadors d'emergència es posen en marxa i el corrent elèctric torna a funcionar a la torre de control.

- Rebut. Poden aterrar a la pista tres.

Els equips informàtics han continuat funcionant gràcies als Sistemes d'alimentació ininterrompuda, SAIs. Tot i així l'ensurt ha estat considerable, algunes pistes d'aterratge no funcionen al cent per cent. I s'endarrereixen les entrades i sortides de l'aeroport de Barcelona.

Les comunicacions amb els trens de rodalies i els de llarg recorregut també tenen dificultats.

L'atac ha funcionat, però els equips d'alimentació elèctrica de resposta automàtica bàsica s'han posat en marxa i la ciutat torna a la normalitat en dotze minuts.

Les principals emissores de l'estat informen de l'apagada elèctrica que

ha sofert Barcelona. Es dona com a hipòtesi la possibilitat d'un acte terrorista per part del grup Zener. Blackjack ha enviat notes de premsa a tots els mitjans de comunicació, responsabilitzant-se de l'atac.

Els sistemes d'abastiment elèctric secundaris estan a ple rendiment. Els operaris de les infraestructures elèctriques treballen per arreglar els quadres elèctrics i les connexions dels generadors principals.

En aquest moment Fènix ordena fer explotar els quadres dels generadors secundaris. Els sistemes fallen i només tres dels dotze exploten. Però queden barris de Barcelona sense llum durant hores.

Fènix dona per acabat l'atac. Tem que la policia faci acte de presència a la nau on tenen la base d'operacions. Són conscients que els segueixen la pista. Tot l'equip de la científica treballa dia i nit en aquest cas. És molt probable que hagin de fugir ràpid.

Per això, Fènix i Blackjack recullen el material que tenen a la nau, la buiden i la netegen de qualsevol rastre que els pugui delatar. El dia abans, de nit, van portar les motos a una ermita, no va costar gaire obrir la porta, el pany era molt senzill. Allà no hi va ningú, tret del dia de l'aplec. Amb les motos fugiran. Ara marxen amb els quads i unes bosses amb el material.

Capítol 21

Els russos

Els russos, Aleksei, Sveta i el rus del grup Zener, en acabar de col·locar els explosius s'han tret les granotes que portaven i han anat a l'estació Central a recollir els diners. Abandonen la Kangoo perquè la policia hi trobarà restes d'explosius. Volen marxar del país, van cap a la frontera amb França, s'han comprat una furgoneta amb els diners que la Fènix els ha deixat a les consignes de l'estació.

Aprofitaran que la policia està entretinguda per fugir del país.

Però tres persones estrangeres, que compren una furgoneta i paguen en metàl·lic ha aixecat les sospites de l'amo del taller i ha avisat la policia.

La policia té la matrícula i ha muntat un seguit de controls per les principals carreteres. Ells estan relativament tranquils, aniran per carreteres secundàries.

Svetlana rep un missatge de la Fènix.

- L'Explosius ha estat detingut a casa seva. Aneu amb compte.
- Gràcies Fènix! Sveta.

L'Explosius havia deixat els russos i havia tornat a casa, al Raval. No estava preocupat, havien pres totes les mesures possibles per no ser detectats, però quan ha arribat s'ha trobat dos agents dins de casa, estaven escorcollant cada racó.

Quan ha intentat fugir era massa tard. L'han apuntat amb l'arma i l'han detingut.

Els russos s'han posat en alerta, maleeixen no haver-se proveït de matrícules falses. Preparen l'armament i la munició.

Una hora després de sortir han d'agafar una autovia o es desviaran massa del seu punt d'entrada a França. Ara temen trobar controls.

Una de les possibilitats era que agafessin aquesta ruta i en Siro s'havia desplaçat fins al control per intentar detenir-los, dirigint l'operació.

De cop veuen a la llunyania molts cotxes aturats i es posen en alerta. No hi sol haver congestions a aquesta hora.

La policia deixa passar a tothom que no els sembla sospitosos fins que de lluny veuen una furgoneta.

- Atenció! Tothom en guàrdia! Sospitosos de l'atac a les centrals en una furgoneta - diu en Siro.

És massa tard per recular, estan atrapats enmig dels cotxes i als russos no els queda més remei que obrir foc contra el control de policia per intentar passar.

Hi ha un intercanvi de trets.

En Siro porta la seva arma preferida que li porta bona sort. Dispara contra la furgoneta i el seu tret toca el Rus al pit. Abatut a terra encara respira, però per poca estona.

L'Aleksei crida:

- Cabrons! Us mataré!

I dispara frenèticament cap als cotxes patrulla. Un dels trets va directe al cos d'en Siro que tot i les proteccions anti-bales cau desplomat. Se l'enduen ràpidament a l'hospital. Ha entrat en coma.

L'Aleksei i l'Sveta continuen disparant fins que un dels trets toca l'Aleksei que queda malferit. Hi ha molta policia i no els queda més remei que entregar-se.

L'Svetlana crida...

- Aleksei! Et recuperaràs! Sigues fort!

La policia se'ls acosta.

- Deixeu les armes a terra i estireu-vos bocaterrosa.

S'enduen l'Aleksei en ambulància amb dos policies a l'interior. Té un tret a l'espatlla i encara podria intentar fugir. L'Svetlana s'entrega.

Per la seva banda la Satànica ha sortit de casa amb una petita maleta, ha demanat un taxi i ha arribat a l'aeroport. No l'ha parat ningú. S'ha fet un canvi d'imatge, s'ha tallat els cabells i se'ls ha tintat de color negre. I té tot el que la Blackjack li va deixar preparat, passaport nou, Dni fals. Identitat nova.

A les 20h surt un vol a Singapur. Passa els controls i agafa el vol, és lliure.

Capítol 22

Persecució Zener

La policia ha detectat que l'atac a la xarxa elèctrica s'ha dirigit des de Vila Quadrenys i que el ciberatac també. Fan una recerca de qualsevol lloc del poble que hagi pogut ser la base d'operacions, garatges, naus abandonades, edificis ocupats, tot. Encara no han descobert els components del grup Zener. Només saben que han reivindicat el ciberatac i l'apagada elèctrica.

Però Vivaldi sap que Fènix és la cap del grup Zener i li segueix les passes discretament. Stardust és l'encarregada de vigilar-la, sap que de tant en tant agafa el tren a Vallroca direcció Vila Quadrenys, i un cop allà li perd la pista. Avui l'ha vist sortir d'hora i ha avisat Vivaldi.

Immediatament la investigadora s'ha posat en guàrdia, què hi ve a fer al poble? L'espera amagada dins del cotxe i quan ha baixat del tren l'ha seguit fins que ha arribat a la nau. Ha deixat el cotxe uns metres més enllà, al costat d'un magatzem abandonat. Està segura que ha descobert l'amagatall del grup. Sent enraonar, a dins hi ha una altra persona, s'acosta a la porta i s'amaga darrere unes fustes. Espera a veure si ve més gent, però passa el temps i no hi ha cap moviment. Finalment es decideix a trucar la policia. Al voltant tot és fosc i a dins hi ha molt poca llum, no s'atreveix a entrar sola. Demana pel detectiu Fonollosa, li explica que és a l'antic escorxador i que ha trobat el refugi dels Zener. Que la cap del grup és una noia de nom Jessica Gutt, que es fa dir Fènix. Li diu que envii reforços. En Fonollosa acompanyat d'en Siro van a ajudar la Vivaldi. El cas és seu i el seu lloc de treball depèn de com el solucioni. El seu cap ja l'ha advertit que el prestigi de la policia està en joc.

La Júlia està nerviosa, la policia encara no ha arribat i veu sortir de la nau dos quads a gran velocitat. Es desespera perquè ha tardat massa a trucar-los. Van tan ràpid que des d'on és ella amb prou feines veu quin camí han agafat. Va ràpidament cap al cotxe i els segueix per la

comarcal BV-3512 camí de Vallroca. Truca des del cotxe a l'inspector Fonollosa.

- Valentí! Els sospitosos han marxat del local en dos quads, és la Jessica i una altra noia, les segueixo amb el cotxe, es dirigeixen a Vallroca per la comarcal de Vila Quadrenys.

- Gràcies, estem en camí! Les atraparem!!

Vivaldi ha perdut de vista els quads, li porten avantatge. Les noies han deixat la carretera C-72 i s'han endinsat per un camí de terra, abandonen els quads i els fan explotar amb tot el material que han fet servir. Van corrents a l'ermita on tenen les motos preparades. Fènix i Blackjack es donen una abraçada i marxen en direccions oposades.

Capítol 23

Fènix i Blackjack

Vivaldi para en sec quan després d'un revolt veu una gran fumarada, són els quads que cremen al mig d'un camí a l'esquerra de la carretera C-72. Dirigeix el totterreny cap allà. Les sospitoses han desaparegut. Llavors, dues motos surten a gran velocitat de darrere una paret.

Veu des de la distància com les dues motos se separen, van en direccions diferents. Una agafa la carretera principal C-72. L'altra va en direcció a Bellroig per la C-59. Vivaldi reconeix les motos i tria seguir la de menys cilindrada, on segurament hi va la Fènix.

Vivaldi la segueix amb el seu totterreny, la té a prop, però no prou. La moto és molt ràpida.

Tot i així li escurça distància. Fènix se n'adona que l'estan seguint i accelera. Qui la persegueix, és un cotxe camuflat de la policia?- es pregunta.

L'inspector en cap arriba al lloc del foc. Avisa els bombers. És un camí de pas i és perillós. Els bombers apaguen el foc ràpidament. Tot queda cobert d'escuma.

No veu la Vivaldi per enlloc. Llavors rep una trucada.

És Vivaldi, avisa l'inspector Fonollosa.

- La Fènix i la companya que han cremat els quads ara van en dues motos. Segueixo la Fènix, l'altra ha agafat la carretera principal C-59, cap a Bellroig.
- Merci Júlia! Enviaré dos cotxes patrulla.
- D'acord Valentí!

Els dos cotxes patrulla estan parats al voral de la carretera C-59 esperant veure passar una moto de gran cilindrada.

Finalment de lluny veuen arribar la Blackjack, va molt ràpida, posen

en marxa les sirenes i comencen a seguir-la. Han intentat barrar-li el pas, però els ha estat impossible. Anava massa ràpida.

- Atenció a totes les unitats! Perseguim un vehicle, moto de gran cilindrada per la C-59, possible sospitosa.

Blackjack s'espanta, té dos cotxes de la policia just darrera seu, la persecució és intensa. Blackjack porta la moto al màxim de revolucions. Però els dos cotxes no es desenganxen d'ella.

- Aturi el vehicle al voral!- se sent des dels cotxes policia.

Blackjack els hi fa un gest ofensiu amb la mà dreta i accelera tot el que pot. Els cotxes policia queden enrere, s'ha salvat, però no, ràpidament la tenen a tocar. Des d'un dels cotxes un policia treu una escopeta i dispara dos trets a les rodes de la moto de la Blackjack.

Li han rebentat la roda del darrere i Blackjack fa una ziga zaga i surt disparada de la moto, de l'impacte amb el terra el casc es parteix en dos. Llisca uns quants metres per terra, fa unes quantes voltes rodolant, fins que queda immòbil.

Els cotxes policia s'aturen a prop. Surten del cotxe i confirmen que està malferida i que no porta armes.

- Dona abatuda, malferida en estat greu, necessitem una ambulància al quilòmetre 73 de la carretera C-59 a Bellroig, sentit sud.
- Rebut!. De seguida els avisem.

L'ambulància arriba en set minuts i traslladen la Blackjack a l'hospital de Vallroca.

Poques hores després moria del fort impacte rebut contra el terra.

Capítol 24

Atrapades

Vivaldi aconsegueix seguir la pista de la Fènix que es dirigeix a l'escorxador per amagar-se. Sap que a casa seva hi haurà policia esperant-la. El que Vivaldi desconeix és que un home les segueix de lluny amb el seu cotxe.

Fènix deixa la moto a l'entrada de l'escorxador i fa el camí fins a la porta a peu. Mira a costat i costat i no veu ningú, Obre el cademat, creu que ha despistat el cotxe que la perseguia. Quan és a punt d'entrar, un home corpulent l'agafa i li diu:

- Tu! meuca, qui ets? M'esperava una altra dona. Hahaha, si ets la Zener, tant se val, també moriràs!
- Deixa'm malparit!
- Calla i passa dins!

L'home la lliga de mans i peus, li tapa la boca amb cinta, la fica dins una de les neveres de l'escorxador i tanca la porta.

- Aquí estaràs bé!- riu fort!

Vivaldi arriba poc després a l'escorxador.

L'home l'està esperant, li té ganes des que se li va escapar al bosc.

Vivaldi aparca el cotxe i es disposa a avisar per ràdio que està davant de l'escorxador abandonat.

- Valentí, sóc la Júlia...
- Schhht!- fa l'home.
- Júlia! Júlia!- crida en Fonollosa...

L'home li dona un cop al cap i la deixa mig estabornida. No ha tingut temps de dir la posició.

- Ja et tinc bagassa! Ara cap a casa!

L'home porta la Júlia cap al cotxe i l'endinsa al maleter. L'ha lligada amb unes cordes.

Llavors va cap a l'escorxador i agafa la Fènix.

- Vine aquí! Fes bondat!

També està lligada i amb la boca tapada, però li ha tret la corda dels peus perquè pugui caminar fins al cotxe. Un cop arriba al cotxe, la fica al seient del darrere.

Porta les dues dones dins del cotxe i es dirigeix a la cabana. Escolta per ràdio Sintonia la cançó “Devil came to me” de Dover.

La Fènix està molt espantada, la Júlia es desperta, mig confusa reconeix el maleter, encara no té un sospitós clar, però sap que és el mateix que la va agredir als túnels.

Ara no hi vol pensar, només té al cap agafar l'arma que duu a la cama. Però no la troba, l'home, escarmentat, li ha tret quan li ha donat el cop al cap.

Arriben a la cabana i deixa les dues dones al soterrani. No hi ha llum, estan lligades de mans i peus i els ha tapat la boca amb cinta americana.

No saben qui són cadascuna.

- Serà la Fènix? Qui si no?

- Serà la Júlia?

Se senten les respiracions profundes de les noies i els batecs del cor puguen de revolucions. El soterrani no té les escales gaire altes així que la Júlia intenta pujar-hi. Fan soroll metàl·lic, s'agafa com pot, però cau, és impossible moure's lligada com està.

Les dones s'ajupen a terra, proven de deslligar-se pel seu compte, pensen que la primera en deslliurar-se tindrà més opcions de salvar-se. Ho intenten en va i la Júlia sap que el temps és or en aquestes situacions, s'acosta a la Fènix, li vol dir que s'han d'ajudar, que miri de deslligar-la.

L'home les ha hagut de deixar, ara té feina, les tindrà amagades i més endavant voldrà rematar la feina. Que siguin dues és una complicació. Anirà amb compte.

Fènix en un principi s'hi nega, però és conscient que s'hi juguen la vida, es posa a estirar i moure la corda de la Júlia amb força, finalment la Júlia té una mà lliure i es pot treure la cinta de la boca.

- Fènix?
- (gemecs)
- Calla! Que no ens senti! - li diu amb veu baixa.

La Júlia acaba deslliurant-se de les cordes, però el seu instint de policia li impedeix alliberar la Fènix.

Li treu la cinta de la boca, però li demana sobretot que no cridi, que es troben davant l'assassí de Vila Quadrenys i que les pot matar sense pietat.

- Vivaldi, ets tu?- diu amb un bri de veu.
- Sí, soc jo.
- Deslliga'm!
- No puc, ets l'autora de varis crims, no et puc deixar anar.
- Jo t'he deslliurat. Ara et toca a tu. Si ve l'home no tindrè cap possibilitat si estic lligada.
- Calla! Ara mano jo!

En un moment de debilitat pensa que en cas que torni l'assassí, millor que les dues es puguin defensar. Agafa les mans de la Fènix i la deslliga, també els peus. Fènix, però, té unes altres intencions i sap que mentre hi hagi la Júlia, estarà en les seves mans.

Aprofitant que la Júlia està desprevinguda, se li abraona per darrere, l'agafa del cabell i de la cara, l'esgarrapa amb força i Vivaldi crida, però els seus coneixements en lluita l'ajuden i ràpidament se la treu de sobre. La immobilitza amb una clau i diu:

- Fènix, has de fer el que et digui, estem en perill!

Capítol 25

Cabana

En Fonollosa ha rebut una trucada de Vivaldi, però s'ha tallat i no ha entès què li deia, s'ha quedat preocupat perquè no hi ha pogut parlar. Tem que estigui en perill, sap que anava darrere la Fènix.

Ha mobilitzat a tothom perquè es faci una recerca exhaustiva dels afores del poble, ràpidament la recerca dona fruits i troben el cotxe de la Júlia a l'antic escorxador, també han trobat les seves pertinences i la moto de la Fènix.

Han acordonat la zona i investiguen fil per randa cada pista que els pugui indicar on és la Júlia.

Veuen unes roderes de cotxe que van a la carretera comarcal BV-4590. Allà, però, se'n perd el rastre.

El neguit s'apodera d'en Fonollosa, hi ha un assassí lliure, potser la té a ella i a Fènix. L'home ja va estar a punt de matar-la una vegada. Està desesperat, han de trobar el rastre de l'home.

Sap que al sense sostre no el va matar al moment. Tenen unes hores per trobar-les o serà massa tard.

Mentrestant la Vivaldi i la Fènix fa estona que no senten cap soroll, estan soles, desesperades, piquen a la porta que duu a les escales.

- Som aquí!
- Auxili!

Són les nou del vespre. La cerca no s'atura, Baggio i el seu equip identifiquen cadascuna de les propietats abandonades a Vila Quadrenys. La granja abandonada on va ser vist l'home, una bodega, una caseta allunyada del poble, uns terrenys. En algun lloc ha de tenir un refugi.

En Fonollosa dirigeix l'operació i encarrega que s'atansin patrulles a cada un dels llocs possibles.

La televisió informa de la desaparició de la investigadora Vivaldi, Júlia Vilaplana, i la que diuen ser la seva segrestadora, la Fènix. La policia no ha dit res de l'home que estan buscant per no aixecar alarmes entre el veïnat. En Fonollosa informa a TV7 que estan fent tot el possible per trobar viva la investigadora.

Al soterrani, la Júlia i la Fènix es comencen a fer a la idea que s'hi estaran estona i que molt probablement l'assassí tornarà per matar-les. El lloc és buit, però busquen qualsevol cosa que les pugui ajudar. Les cordes, restes de vidre de bombeta.

És tard, comencen a notar el cansament, tanmateix tenen temps de discutir les morts que la Fènix ha comès.

- Per què vas matar els avis?
- No n'has de fer res.
- I el teu pare?
- Tots s'ho mereixien i ho saps!

Fènix no té ganes de parlar, no pot confiar en la Júlia.

L'operatiu de recerca no ha obtingut resultats, enlloc han trobat cap rastre de les dones. Han demanat ajuda al poble, s'hi afegeix molta gent. Paren de nit.

L'endemà hi tornaran. En Genís i en Joel aquest cop són a primera fila. Tenen por pel que li hagin pogut fer a la Júlia.

Vivaldi i Fènix passen la nit sense dormir, estan cansades, tenen molta gana, porten hores tancades sense llum i sense menjar.

En un instant tot canvia, senten passes i com s'obre la porta de la cabana, s'espanten, es queden paralitzades.

- Hola, noies! Ja soc a casa! - riu.

Es prepara un whisky, s'asseu a taula i l'assaboreix mentre pensa com les matarà.

Es vesteix per a l'ocasió. Li agrada vestir bé, sabates marrons clares, fetes a mida, camises i corbates italianes. Gavardina i bufanda llarga.

Colors foscos. Quan va informal, texans de marca i bambes casual. És com un cerimonial, avui tot combina amb el color blau fosc.

Les dones no fan cap soroll, s'han refugiat darrere les escales. Allà tenen alguna possibilitat de sorprendre l'assassí quan baixi.

- Vivaldi oi? Posem música?

Agafa el mòbil i fa que soni Gloria de Vivaldi.

- Això està millor! Llàstima que moriràs! Aquest cop no t'escaparàs!

- Ets un monstre!
- Gràcies, Júlia!
- Desgraciat!
- I tu Zener a què jugues? a fer malifetes?- riu fort.
- No sé si ho saps però ens has ajudat molt! - diu Fènix amb sorna.

L'home ja en té prou, agafa el ganivet i baixa al soterrani. Les dones, però, l'estan esperant, no sap que s'han deslligat del tot, es defensen i en la baralla el ganivet cau a terra, Vivaldi l'agafa i el fereix a l'abdomen, l'home veu com la sang li va tacant els pantalons, surt com pot del cau amb una ferida al ventre. Agafa una tovallola, se la posa dins els pantalons per mirar de contenir la sang. Fuig en cotxe i deixa les dues dones tancades. Abans de marxar, però, agafa un bidó de benzina i ruixa la cabana, es treu un llumí de la camisa i el llença a terra.

La cabana comença a cremar a poc a poc. La música continua sonant.

Vivaldi i Fènix es desesperen i comencen a donar cops a la porta amb totes les seves forces. La porta que no ha quedat tancada amb clau comença a cedir.

El fum arriba al soterrani i la calor es fa cada cop més insuportable. Les dues dones continuen donant cops a la porta fins que aquesta cedeix del tot. Surten corrents del cau i travessen la cortina de foc i fum.

L'helicòpter veu de lluny una columna de fum a l'interior del bosc. Ràpidament alerten en Fonollosa.

- Senyor Fonollosa, columna de fum al bosc camí de Bellroig. Enviem coordenades.

La cabana està ben amagada i de difícil accés per aire. Les dones queden estirades davant de la cabana, estosseguen i procuren refer-se.

Fènix aprofita per fugir bosc avall. No té gaires forces, però va tan ràpid com pot. Vivaldi se n'adona i la persegueix corrents i quan la té a prop se li llença al damunt. Li dona un cop i la immobilitza.

L'helicòpter sobrevola la zona i en pocs minuts arriba la policia amb en Valentí al capdavant. Vivaldi li diu a la Fènix que no es mogui, que està detinguda.

En Valentí li dona les manilles i Vivaldi les posa a la Fènix. La policia se l'endú detinguda.

En Valentí s'abraça a Vivaldi.

- S'ha escapat! S'ha escapat!, però està ferit!
- Tranquil·la, l'atraparem!

Capítol 26

Ferit

L'home és una persona afable amb la gent, però camina amb un posat altiu, mirada de superioritat.

Amb penes i treballs es va treure la carrera d'advocat i va entrar a treballar en un bufet. Va conèixer la seva dona en una festa d'estudiants. Ella era de família rica, ell no, però tenia la carrera. Casar-se li donaria estatus social. Es van casar i tenen un fill de sis anys.

Fins ara ha pogut amagar les seves activitats criminals, la seva dona no sospita res, com que passa nits fora de casa es pensa que té una aventura.

Està furiós, aquelles desgraciades s'havien deslligat, les havia subestimat. La Vivaldi l'ha ferit, l'havia buscat per venjar-se i tot s'ha complicat, primer ha aparegut una altra dona i l'ha hagut d'agafar, després semblava que ho tenia controlat amb les dues dones tancades a la cabana i ara està ferit. Perd molta sang i no pot anar a l'hospital, el coneixen i sospitaran. Anirà a casa, amb sort la dona estarà dormint.

Arriba a casa, la ferida és més greu del que es pensava, viu en una casa luxosa amb set lavabos. La família dorm, estan acostumats que arribi molt tard a casa i ja no l'esperen desperts. Entra el cotxe al garatge i allí mateix hi ha un lavabo, procura no fer soroll. També el preocupa no fer gaire escampall amb la sang que va perdent. Es treu la tovallola que ha agafat a la cabana i es posa una faixa de gasa que li oprimeix l'abdomen. Veu que ha d'anar a l'hospital, ja pensarà quina excusa donarà. Però al sortir del lavabo rep un fort cop al cap que el deixa estabornit. És la seva dona.

Volia contractar la Júlia Vilaplana perquè sospitava que sortia amb dones. Era l'única explicació per les seves anades i vingudes nocturnes. La Júlia tenia massa feina, però li va aconsellar que estigués a l'aguait de l'hora que arribava a casa. Avui l'esperava darrere la porta que co-

munica el garatge amb l'escala i l'ha vist entrar amb la mà aguantant-se una tovallola tacada de sang al ventre, a l'altra mà portava un ganivet ensangonat. Ha pensat en els assassinats sense resoldre i ha tingut por, per ella i pel seu fill. Mentre era al lavabo ha agafat un pal de golf i li ha donat un cop fort al cap.

Tanca la porta, puja escales amunt corrent i truca a la policia, pensa que el seu home pot ser l'assassí que busquen.

A la comissaria reben la trucada amb estupor, sembla increïble, però ho han de comprovar, la dona està en perill, dos cotxes patrulla corren a la casa.

L'alcalde Martí Juvé torna en sí, obre la porta amb una puntada de peu i puja corrents, crida:

- No corris, moriràs igualment!

Es llança cap a la dona amb el ganivet a la mà, li agafa un peu, la dona cau...

- Policia! Deixa-la o dispero!

A les escales hi ha dos policies que l'apunten amb la pistola.

- Moriré, però la mataré a ella - pensa.

Fa l'intent de clavar-li el ganivet, però els policies li disporen múltiples trets i cau escales avall. Està mort.

Els policies aixequen la dona que tremola com una fulla. El nen apareix al capdamunt de l'escala, s'ha despertat amb el soroll. Mare i fill s'abracen. Un policia es queda amb ells i l'altre truca al detectiu en cap, per informar que l'alcalde és mort.

- Senyor Fonollosa, hem abatut l'alcalde! Presumpte assassí en sèrie de Vila Quadrenys.

Finalment la policia ha descobert l'autor dels crims de Vila Quadrenys.

També saben que la Fènix ha comès el crim dels avis i el del seu pare Frans Gutt.

A TV7 informen del succés. Obre l'informatiu la mort de l'alcalde, l'assassí de Vila Quadrenys, i la detenció de la Fènix i la desintegració del grup Zener.

- Martí Juvé, alcalde de Vila Quadrenys ha resultat mort a casa seva a mans de la policia, se li atribueixen les morts en sèrie ocorregudes recentment a Vila Quadrenys. També han detingut l'activista Jessica Gutt alias Fènix, líder del grup terrorista Zener. Informa Marisa Viladiu, per TV7.

El poble per fi podrà tornar a la normalitat, la senyora Remei respira tranquil·la, així com tot el veïnat de Vila Quadrenys. El malson s'ha acabat.

En Genís truca a Vivaldi, la felicita i li agraeix haver detingut l'autora dels assassinats dels seus pares. Aprofita per preguntar-li com es troba i s'emplacen per veure's un dia d'aquests.

Vivaldi i Stardust tornen a la feina, un nou cas les espera. Una família de tres integrants ha estat trobada morta a l'interior d'un magatzem en circumstàncies estranyes.

En Fonollosa és entrevistat per la premsa, destaca la labor realitzada per la policia en un cas tan difícil de resoldre. S'ha guanyat el prestigi que per moments havia estat qüestionat. El Cap Superior de la Policia l'ha trucat personalment per felicitar-lo. El cita a ell i als companys que han treballat en el cas al seu despatx, rebran una felicitació institucional.

En Siro surt del coma, un temps de recuperació i podrà tornar a la feina, a la comissaria estan exultants, és la notícia que esperaven.

Vivaldi ha entrat en un programa de rehabilitació i acaba deixant la cocaïna definitivament. Es planteja tornar al Cos de policia treballant al costat d'en Valentí Fonollosa. Treballar amb ell en aquest cas ha fet que reconsiderés les seves prioritats.

Vila Quadrenys ha viscut uns dies de tardor tacats de sang.

Un petit poble immers en una voràgine de sang.

Uns avis morts i un assassí implacable que destrueix vides per plaer.

Unes cartes misterioses i uns activistes antisistema, liderats per una dona moguda per la set de venjança.

Un ritme frenètic i molta acció, en una història ideal per a una parella de detectius que intentaran treure'n l'entrellat.

